

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 11 września 2014 r.*

Dumping — Przywóz cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chin — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Termin na wydanie decyzji w przedmiocie tego statusu — Sumienne i bezstronne badanie — Prawo do obrony — Oczywisty błąd w ocenie — Zasada dobrej administracji — Ciężar dowodu — Szkoda — Określenie marży zysku — Definicja produktu objętego postępowaniem — Przemysł wspólnotowy — Związek przyczynowy

W sprawie T-443/11

Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd, z siedzibą w Jiangsu (Chiny),

Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd, z siedzibą w Jiangsu (Chiny),

reprezentowane przez adwokatów V. Akritidisa, Y. Melina i F. Crespo,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hiksa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego początkowo przez adwokatów G. Berrischa i A. Polcyn oraz N. Chesaites, barrister, a następnie przez B. O'Connora, solicitor, oraz adwokata S. Gubela,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez M. Francę oraz A. Stobiecką-Kuik, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

CEPIFINE AISBL, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

Sappi Europe SA, z siedzibą w Brukseli,

Burgo Group SpA, z siedzibą w Altavilla Vicentina (Włochy),

Lecta SA, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg),

* Język postępowania: angielski.

reprezentowane przez adwokatów L. Ruessmanna i W. Berga,

interwenienci,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 451/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz cienkiego papieru powleczonego [powlekanego] pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128, s. 1), w zakresie, w jakim dotyczy skarżących,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: O. Czúcz, prezes, I. Labucka (sprawozdawca) i D. Gratsias, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 listopada 2013 r.,
wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1. Prawo WTO

- 1 Artykuł VI ust. 1 Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) stanowi, iż „[u]kładające się strony uznają, że dumping, w rezultacie którego produkty jednego kraju są wprowadzane na rynek drugiego kraju poniżej ich normalnej wartości, należy potępić, jeżeli powoduje on szkodę materialną w przemyśle istniejącym na terytorium jednej z układających się stron albo stwarza groźbę takiej szkody lub jeżeli poważnie opóźnia utworzenie jakiejś gałęzi przemysłu krajowego”.
- 2 Porozumienie o stosowaniu artykułu VI GATT (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”) znajduje się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3).
- 3 Artykuł 6 ust. 8 porozumienia antydumpingowego brzmi następująco:
„W przypadkach gdy któraś zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji lub w inny sposób ich nie udostępnia w odpowiednim czasie lub istotnie utrudnia dochodzenie, wstępne, jak i ostateczne ustalenia, potwierdzające, jak i przeczące, mogą być dokonane na podstawie dostępnych informacji. Przy stosowaniu niniejszego ustępu przestrzegane będą postanowienia załącznika II”.
- 4 Załącznik II porozumienia antydumpingowego, zatytułowany „Najlepsza dostępna informacja w rozumieniu ustępu 8 artykułu 6”, w ust. 7 stanowi:

„W przypadku gdy władze będą musiały oprzeć swoje orzeczenie, w tym odnoszące się do ustalenia wartości normalnej, na informacji z drugiego źródła, w tym na informacji dostarczonej we wniosku o wszczęcie dochodzenia, powinny to zrobić ze szczególną ostrożnością. W takich przypadkach władze powinny, o ile to tylko będzie możliwe, sprawdzić informacje z innych niezależnych, dostępnych źródeł, takich jak publikowane cenniki, oficjalne statystyki przywozowe i informacje celne, jak również

informacje otrzymane w trakcie dochodzenia od innych zainteresowanych stron. Jednakże jest zrozumiałe, że jeśli zainteresowana strona nie współpracuje i tym samym odmawia udzielenia władzom odpowiednich informacji, to taka sytuacja może prowadzić do rozstrzygnięcia mniej korzystnego dla tej strony niż gdyby strona współpracowała z władzami”.

- 5 Artykuł 32 ust. 1 porozumienia WTO, zatytułowanego „Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych” (Dz.U. 1994, L 336, s. 156) (zwanego dalej „porozumieniem SSW”) stanowi, że „[ż]adna konkretna akcja [szczególny środek] przeciwko subsydium innego członka nie może być podjęta [podjęty] inaczej niż zgodnie z postanowieniami GATT 1994, tak jak są one interpretowane niniejszym [p]orozumieniem”.

2. Prawo Unii Europejskiej

- 6 Podstawowe uregulowanie antydumpingowe stanowi rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”), które zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), w zmienionym brzmieniu.
- 7 Z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego wynika, że „[w] odniesieniu do postępowań [dochodzeń] antydumpingowych dotyczących przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, który jest członkiem WTO w dniu rozpoczęcia postępowania [dochodzenia], wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu [wobec których prowadzone jest dochodzenie] oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego odnośnego towaru; [j]eśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a)”.
- 8 Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. c) tego rozporządzenia:

„Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera [on] wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje [w tym surowców, technologii, produkcji, sprzedaży i inwestycji], podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie [co do zasady] odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny [określony] zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana [audytowana] zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości [rachunkowości] oraz jest stosowana pod każdym względem [do wszystkich celów],
- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom [zakłóceniom], wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki [systemu gospodarki planowanej], w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę [kompensatę] długów,

[...]

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania [dochodzenia], po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego postępowania [dochodzenia]”.

9 Artykuł 3 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz
- b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem postępowania [dochodzenia] antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny jedynie pod warunkiem, że:

- a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom de minimis zdefiniowany w art. 9 ust. 3 i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz
- b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a wspólnotowym produktem podobnym.

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego.

8. Skutki przywozu produktów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do produkcji produktu podobnego przemysłu wspólnotowego, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich czynników, jak proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonej grupy lub zakresu towarów obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje.

9. Zagrożenie istotną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń bądź odległych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie istotną szkodą, powinno się uwzględnić takie czynniki jak:

- a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- b) swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;
- c) fakt, czy przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz
- d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem [dochodzeniem].

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda”.

10 Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dotyczący definicji przemysłu wspólnotowego, stanowi:

„Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie »przemysł wspólnotowy« oznacza wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4, z wyjątkiem następujących przypadków:

- a) gdy producenci są powiązani z eksporterami lub importerami albo sami są importerami produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, określenie »przemysł wspólnotowy« można rozumieć jako odnoszące się do pozostałej części producentów;
- b) w wyjątkowych okolicznościach obszar Wspólnoty dla danej produkcji można podzielić na dwa lub większą liczbę konkurencyjnych rynków, zaś producentów na każdym z tych rynków można traktować jak oddzielny przemysł, jeżeli:
 - i) producenci działający na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą produkcję danego produktu na tym rynku oraz
 - ii) popyt na tym rynku nie jest w istotnym stopniu zaspokojony przez producentów danego produktu usytuowanych gdzie indziej we Wspólnocie. W takich okolicznościach szkoda może zostać stwierdzona nawet wówczas, gdy nie została wyrządzona znaczącej części przemysłu wspólnotowego, o ile występuje koncentracja przywozu towarów po cenach dumpingowych na taki odizolowany rynek oraz przywóz ten wyrządza szkodę wszystkim lub prawie wszystkim producentom na tym rynku”.

11 Artykuł 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego dotyczący wszczęcia postępowania brzmi następująco:

„Postępowania [dochodzenia] nie wszczyna się na podstawie ust. 1, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego we Wspólnocie, że wniosek został złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50% łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania [dochodzenia], jeżeli udział producentów wspólnotowych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25% całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy”.

12 Artykuł 9 rozporządzenia podstawowego, dotyczący zakończenia postępowania bez wprowadzenia środków, w ust. 4 stanowi:

„Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję [chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia przez Komisję zostanie on odrzucony przez Radę zwykłą większością głosów]. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego propozycję działań ostatecznych [wniosek w sprawie środków ostatecznych] przedkłada się nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła. Kwota cła antydumpingowego nie przekracza stwierdzonego marginesu dumpingu, ale powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego”.

13 Artykuł 18 rozporządzenia podstawowego dotyczący braku współpracy brzmi następująco:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie [dochodzenie], ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty [dane] dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

[...]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekazuje informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

[...]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy”.

Okoliczności powstania sporu

14 Skarżące, Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd (zwana dalej „GE”) i Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd (zwana dalej „GHS”) są spółkami powiązanymi należącymi do grupy Asia Pulp and Paper China (zwanej dalej „grupą APP”), produkującymi w Chinach cienki papier powlekany, który eksportują do Unii Europejskiej.

1. Dochodzenie

15 Cienki papier powlekany był przedmiotem dwóch odrębnych dochodzeń, prowadzonych równolegle. Po pierwsze, dochodzenie antydumpingowe doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 451/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128, s. 1) (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Po drugie, dochodzenie antysubsydyjne doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 452/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antysubsydyjne na przywóz cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128, s. 18).

16 W dniu 18 lutego 2010 r. zawiadomienie Komisji Europejskiej o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. C 41, s. 6).

17 Wstępny termin do przedstawienia przez zainteresowane strony uwag dotyczących statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „MET”) został ustalony na 30 marca 2010 r. W dniu 22 marca 2010 r. na wniosek grupy APP Komisja przedłużyła ten termin do dnia 12 kwietnia 2010 r.

- 18 W dniu 12 kwietnia 2010 r. skarżące przedstawiły wnioski o przyznanie MET im samym i wszystkim innym spółkom, które są z nimi powiązane i których dotyczy produkcja i sprzedaż cienkiego papieru powlekanego lub produkcja surowców, tak jak wymagała tego wówczas Komisja.
- 19 W dniu 16 kwietnia 2010 r. skarżące przedstawiły uwagi dotyczące pewnych aspektów dochodzenia oraz skargi złożonej przez CEPIFINE AISBL, Europejskie Stowarzyszenie Producentów Cienkiego Papieru, na którego wniosek wszczęto to dochodzenie.
- 20 W celu uzyskania danych na poparcie wniosku o przyznanie MET Komisja wystosowała do grupy APP cztery pisma:
- w piśmie z dnia 19 maja 2010 r. zażądała od GE wypełnienia formularza najpóźniej do dnia 21 maja 2010 r.;
 - w piśmie z dnia 21 maja 2010 r. zażądała od GE przekazania załączników i stosownych tłumaczeń najpóźniej do dnia 1 czerwca 2010 r.; w dniu tym GE wniosła o przedłużenie terminu, a Komisja przyznała to przedłużenie, jako nowy termin ustalając dzień 4 czerwca 2010 r.;
 - w piśmie z dnia 27 maja 2010 r. zażądała od GHS udostępnienia urzędnikom Komisji stosownych załączników od pierwszego dnia wizyty weryfikacyjnej na miejscu;
 - w piśmie z dnia 2 czerwca 2010 r. zażądała od grupy APP wypełnienia określonych części formularza wniosku o przyznanie MET i złożenia pewnych wyjaśnień.
- 21 Pismem z dnia 8 czerwca 2010 r. skarżące przedstawiły uwagi dotyczące skutków wszczęcia dochodzenia antysubsydyjnego równocześnie z badaniem ich wniosków o przyznanie MET.
- 22 W dniach od 8 do 18 czerwca 2010 r. Komisja przeprowadziła pierwszą weryfikację na miejscu, w lokalach czterech producentów eksportujących powiązanych z grupą APP, w tym u skarżących.
- 23 W dniach od 23 czerwca do 12 lipca 2010 r. Komisja przeprowadziła drugą weryfikację na miejscu w lokalach skarżących, aby zweryfikować odpowiedzi udzielone przez nie w kwestionariuszu. W dniach 9, 10 i 13 września 2010 r. Komisja przeprowadziła trzecią weryfikację na miejscu, w lokalach APP Italy, powiązanego ze skarżącymi przedsiębiorcy handlowego w Unii.
- 24 W dniu 2 września 2010 r. Komisja wystosowała dokument w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie wniosków o przyznanie MET, w którym wstępnie orzekła, że żaden z czterech producentów eksportujących powiązanych z grupą APP nie spełnia kryteriów pierwszego, drugiego i trzeciego wymaganych do uzyskania MET. Termin wyznaczony przez Komisję skarżącym do przedstawienia uwag został ustalony na 12 września 2010 r.
- 25 W tym samym dniu Komisja przesłała Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu kopię swojego dokumentu roboczego odnoszącego się do oddalenia wniosków o przyznanie skarżącym MET.
- 26 W dniu 9 września 2010 r. skarżące wniosły o przedłużenie terminu do przedstawienia uwag w sprawie dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń Komisji do dnia 28 września 2010 r. Komisja udzieliła przedłużenia tylko do dnia 16 września 2010 r. Zaproponowała także zorganizowanie przesłuchania w dniu 17 września 2010 r., prosząc, by skarżące datę tę potwierdziły, o ile im ona odpowiada.
- 27 W dniu 14 września 2010 r. podczas spotkania z Komitetem Doradczym ds. Antydumpingu została rozpatrzona propozycja w sprawie wniosku skarżących o przyznanie MET.

- 28 W wiadomości elektronicznej z dnia 17 września 2010 r. skarżące przedłożyły uwagi wstępne dotyczące dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie ich wniosków o przyznanie MET i wyjaśniły, że na 27 września 2010 r. sporządzą pismo uzupełnione i poprawione.
- 29 Tego samego dnia miało miejsce przesłuchanie w Komisji.
- 30 W dniu 21 września 2010 r. Komisja przesłała Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu podsumowanie uwag przedstawionych przez skarżące na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET i ustaliła na 24 września 2010 r. termin, w którym Komitet powinien sporządzić swoją opinię.
- 31 W dniu 12 października 2010 r. Komisja wydała decyzję dotyczącą wniosków skarżących o przyznanie MET (zwaną dalej „decyzją w sprawie MET”), w której potwierdziła oddalenie tych wniosków.
- 32 Tego samego dnia skarżące wystosowały do Komisji pismo, w którym poddały krytyce fakt, że wydała ona decyzję w sprawie MET zanim miało miejsce przesłuchanie w obecności funkcjonariusza ds. przesłuchań. Przedstawiły również uzupełniające uwagi dotyczące szkody.
- 33 W dniu 13 października 2010 r. skarżące przedstawiły podsumowanie zagadnień, co do których domagały się odpowiedzi Komisji.
- 34 W dniu 15 października 2010 r. Komisja przeprowadziła przesłuchanie w obecności funkcjonariusza ds. przesłuchań. W dniu 19 października 2010 r. skarżące przesłały Komisji uwagi podsumowujące argumenty wysunięte podczas przesłuchania. W dniu 28 października 2010 r. skarżące przedstawiły nowe uwagi na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET.
- 35 W dniu 17 listopada 2010 r. Komisja przesłała skarżącym pismo wraz z odpisem rozporządzenia Komisji (UE) nr 1042/2010 z dnia 16 listopada 2010 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 299, s. 7) (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych”), podsumowaniem metodologii stosowanych przy obliczaniu dumpingu i marginesów szkody, a także odpowiedzią na argumenty podniesione przez skarżące.
- 36 W dniach 13 i 17 grudnia 2010 r. skarżące w trzech pismach przedstawiły uwagi dotyczące środków tymczasowych.
- 37 W dniu 16 marca 2011 r. Komisja przesłała skarżącym dokument w przedmiocie ujawnienia ustaleń, w którym wyjaśniła, że zamierza wystąpić do Rady Unii Europejskiej z wnioskiem o ustanowienie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz dokonywany przez skarżące do UE. Skarżące przedstawiły uwagi w dniu 28 marca 2011 r.
- 38 W dniu 29 marca 2011 r. Komisja przesłała skarżącym, na wniosek funkcjonariusza ds. przesłuchań, uaktualnioną notatkę przeznaczoną do akt, w której wyjaśniła metodologię obliczania docelowej marży zysku w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych.
- 39 W dniu 11 kwietnia 2011 r. skarżące przedstawiły uwagi na temat metodologii stosowanej przez Komisję w celu ustalenia docelowej marży zysku.

2. Zaskarżone rozporządzenie

- 40 W dniu 6 maja 2011 r. Rada przyjęła zaskarżone rozporządzenie.

- 41 W zaskarżonym rozporządzeniu odmówiono skarżącym MET ze względu na to, że po pierwsze, nie było możliwe ustalenie istnienia płatności dokonanych z tytułu przeniesienia udziałów spółek ani kosztów nabycia najważniejszych surowców, po drugie, podstawowe zasady międzynarodowych standardów rachunkowości nie były respektowane ani przy prowadzeniu, ani przy badaniu ksiąg skarżących, co stawiało pod znakiem zapytania wiarygodność ksiąg spółek, a po trzecie, istniały poważne zakłócenia w odniesieniu do należących do skarżących praw do użytkowania gruntów.
- 42 Ponadto zwoje papieru do pras zwojowych nie zostały włączone w zakres produktu objętego postępowaniem (motywy 17 i 41 zaskarżonego rozporządzenia). Docelowa wartość zysku w wysokości 8% jest uważana za poziom, który przemysł mógłby osiągnąć w sytuacji braku przywozu towarów po celach dumpingowych (motyw 158 zaskarżonego rozporządzenia).
- 43 W art. 1 zaskarżonego rozporządzenia nałożono ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 8% na przywóz do Unii produkowanego przez skarżące cienkiego papieru powlekanego. Na podstawie art. 1 ust. 3 ze stawki ostatecznego cła antydumpingowego w wysokości 20% przewidzianej w art. 1 ust. 2 nie zostanie od skarżących pobrane 12%, jako że odpowiadająca im suma pobrana jest zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym nr 452/2011 (zob. pkt 15 powyżej).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 44 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 sierpnia 2011 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.
- 45 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 listopada 2011 r. Komisja wystąpiła o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.
- 46 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 grudnia 2011 r. CEPIFINE, Sappi Europe SA, Burgo Group SpA i Lecta SA (zwane dalej „interwenientami prywatnymi”) wniosły o przyznanie im w niniejszej sprawie statusu interwenientów popierających żądania Rady. W uwagach złożonych w dniu 24 stycznia 2012 r. Rada nie zgłosiła zastrzeżeń do tej interwencji.
- 47 Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012 r. prezes trzeciej izby Sądu dopuścił interwencję Komisji. Komisja przedłożyła swoje stanowisko w wyznaczonym terminie.
- 48 W dniu 8 lutego 2012 r. skarżące wniosły o utajnienie wobec interwenientów prywatnych niektórych poufnych danych zawartych w pismach procesowych oraz odnośnych załącznikach. Przedstawiły one jawną wersję poszczególnych pism procesowych.
- 49 Postanowieniem z dnia 8 marca 2012 r. prezes trzeciej izby Sądu zezwolił na udział interwenientów prywatnych w tym charakterze w rozprawie i na wsparcie przez nich żądań Rady. W tym samym postanowieniu prezes trzeciej izby odroczył, po pierwsze, rozstrzygnięcie, czy skarżące otrzymają sprawozdanie z rozprawy w celu wskazania danych, które mogą zostać uznane za poufne, a po drugie, rozstrzygnięcie o otrzymaniu przez interwenientów prywatnych wersji tymczasowej niebędącej poufną w celu przedstawienia przez nich ewentualnych uwag odnoszących się do żądania utajnienia.
- 50 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania. W ramach środków organizacji postępowania Sąd wezwał Radę do przedstawienia określonych dokumentów. Rada zastosowała się do tego żądania w terminie.
- 51 Na rozprawie w dniu 12 listopada 2013 r. strony główne sporu oraz interwenienci przedstawili swoje stanowiska i udzielili odpowiedzi na pytania Sądu.

52 W swej skardze skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącej ich części;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

53 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

54 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

55 Interwenienci prywatni popierają żądania Rady.

Co do prawa

56 Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów. Zarzuty te można podzielić na dwie kategorie.

57 Zarzuty należące do pierwszej kategorii odnoszą się do wniosków o przyznanie skarżącym MET i dotyczą:

- zarzut pierwszy – naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego przez to, że decyzja o nieprzyznaniu skarżącym MET została podjęta ze względu na wiedzę Komisji o wpływie odmowy na określenie marginesu dumpingu skarżących;
- zarzut drugi – naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia prawa do obrony;
- zarzut trzeci – popełnienia oczywistych błędów w ocenie w zastosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego oraz braku uzasadnienia;
- zarzut czwarty – prowadzenia dochodzenia w sposób nierzetelny i stronniczy oraz nałożenia na skarżące nadmiernego ciężaru dowodu.

58 Zarzuty należące do drugiej kategorii odnoszą się do oceny wystąpienia szkody i dotyczą:

- zarzut piąty – naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut szósty – naruszenia art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut siódmy – naruszenia art. 3, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut ósmy – naruszenia art. 3 ust. 2 i 7 rozporządzenia podstawowego.

1. *W przedmiocie zakresu żądania stwierdzenia nieważności*

- 59 Na wstępie należy wskazać, że zaskarżone rozporządzenie nakłada ostateczne cło antydumpingowe na przywóz cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chin.
- 60 Skarżące w ramach kilku zarzutów wnoszą o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości. W oznaczeniu przedmiotu skargi i w swoich żądaniach ograniczają się jednak do podważania zgodności z prawem cła antydumpingowego w zakresie, w jakim dotyczy ono ich samych.
- 61 Należy w tym względzie stwierdzić, że ewentualna bezprawność tego cła wpływałaby na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia jedynie w zakresie, w którym rozporządzenie to nakłada cło antydumpingowe na skarżące. Bezprawność ta nie wpływałaby natomiast w żaden sposób na zgodność z prawem innych części zaskarżonego rozporządzenia, a w szczególności ceł antydumpingowych nałożonych na inne spółki będące jego adresatami.
- 62 Z orzecznictwa wynika, że jeżeli rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe nakłada różne stawki cła na szereg spółek, danej spółki dotyczą indywidualnie jedynie te przepisy, które nakładają na nią konkretne cło antydumpingowe i określają jego wysokość, nie zaś te, które nakładają cło antydumpingowe na inne spółki, dlatego też skarga takiej spółki jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim ma na celu stwierdzenie nieważności tych przepisów rozporządzenia, które odnoszą się wyłącznie do niej (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 15 lutego 2001 r. w sprawie C-239/99 *Nachi Europe*, Rec. s. I-1197, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 Wobec tego rozpatrywaną skargę o stwierdzenie nieważności należy interpretować jako zmierzającą do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia jedynie w części, w zakresie, w jakim rozporządzenie to nakłada ostateczne cło antydumpingowe na skarżące.

2. *W przedmiocie zarzutów odnoszących się do wniosków o przyznanie skarżącym MET*

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego przez to, że decyzja o nieprzyznaniu skarżącym MET została podjęta ze względu na wiedzę Komisji o wpływie odmowy na określenie marginesu dumpingu skarżących

- 64 W ramach zarzutu pierwszego skarżące utrzymują, że decyzja Komisji, by nie przyznawać im MET, została podjęta ze względu na to, że Komisja wiedziała o wpływie tego rodzaju odmowy na margines dumpingu, z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Sąd w wyrokach: z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 *Nanjing Metalink przeciwko Radzie*, Zb.Orz. s.II-4347, pkt 44; z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie T-299/05 *Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision przeciwko Radzie*, Zb.Orz. s. II-565, pkt 127, 138.
- 65 Skarżące powołują się także na „jawne naruszenie prawa do obrony”, ponieważ Komisja „uczyniła wszystko [...], aby całkowicie odrzucić wszelkie wyjaśnienia [które skarżące jej przedstawiły] w dochodzeniu zmierzającym do wykazania, że [skarżące] spełniały kryteria odnoszące się do przyznania MET”.
- 66 W odniesieniu do zarzucanego naruszenia prawa skarżących do obrony tytułem wstępu należy przypomnieć, że na mocy art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 44 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem skarga musi zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Przedstawienie zarzutów, o którym mowa, winno być wystarczająco jasne i precyzyjne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi, ewentualnie także bez jakichkolwiek informacji dodatkowych. Skarga winna zatem wyjaśniać, na czym polega zarzut, na którym się opiera, ponieważ samo abstrakcyjne wskazanie tego zarzutu nie

czyni zadość wymogom regulaminu (wyroki Sądu: z dnia 12 stycznia 1995 r. w sprawie T-102/92 Viho przeciwko Komisji, Rec. s. II-17, pkt 68; z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-352/94 Mo och Domsjö przeciwko Komisji, Rec. s. II-1989, pkt 333; z dnia 12 października 2011 r. w sprawie T-224/10 Association belge des consommateurs Test-Achats przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-7177, pkt 71). Ponieważ skarżące w żaden sposób nie wyjaśniły swego zarzutu naruszenia prawa do obrony, umożliwiając Sądowi zrozumienie jego przedmiotu, zarzut ten należy uznać za niedopuszczalny.

- 67 W odniesieniu do naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego skarżące podnoszą, że w dniu wystąpienia z wnioskiem w sprawie MET Komisja posiadała wszelkie szczegółowe informacje pozwalające jej obliczyć margines dumpingu skarżących, tak z uwzględnieniem statusu MET, jak i bez jego uwzględnienia, w Chinach i w państwach analogicznych.
- 68 Podczas rozprawy skarżące w odpowiedzi na pytanie Sądu wyjaśniły, że w rzeczywistości nie przywiązują wagi do terminu trzech miesięcy jako takiego, lecz raczej do ochrony praw producentów eksportujących.
- 69 Artykuł 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego przewiduje, że ustalenia, czy producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, „dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania [dochodzenia], po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z komitetem doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag” oraz że „[u]stalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego postępowania [dochodzenia]”.
- 70 Wbrew temu, co utrzymują skarżące, w ww. w pkt 64 wyrokach: Nanjing Metalink przeciwko Radzie, Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision przeciwko Radzie, a także w wyroku z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie T-274/07 Zhejiang Harmonic Hardware Products przeciwko Radzie, Sąd nie orzekł, że ratio legis art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego uzasadnia stwierdzanie nieważności rozporządzenia nakładającego ostateczne cła antydumpingowe w odniesieniu do danego przedsiębiorstwa w każdym przypadku, gdy Komisja mogła powziąć wiadomość o wpływie decyzji w sprawie MET na obliczenie marginesu dumpingu tego przedsiębiorstwa i już z powodu samego faktu posiadania takiej wiedzy w momencie podejmowania decyzji w sprawie MET. Należy zaznaczyć, że tak jak zauważyła Rada, brak jest bezpośredniego związku pomiędzy trzymiesięcznym terminem, o którym mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego, a ewentualną znajomością przez Komisję wpływu decyzji w sprawie MET na margines dumpingu przedsiębiorstwa.
- 71 Ponadto rozporządzenie podstawowe nie wymaga, aby decyzja w sprawie MET została wydana w momencie, gdy Komisji nie były znane informacje pozwalające jej na poznanie wpływu decyzji w sprawie MET na margines dumpingu przedsiębiorstwa. W tym względzie nie można wykluczyć, że nawet w sytuacji, gdyby w najmniejszym stopniu nie przekroczono tego terminu, Komisja podjęłaby taką decyzję będąc już w posiadaniu informacji pozwalających jej na obliczenie wpływu tej decyzji na margines dumpingu przedsiębiorstwa objętego postępowaniem.
- 72 W każdym wypadku z wyroku Trybunału z dnia 1 października 2009 r. w sprawie C-141/08 P Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-9147, wynika, że w oparciu o zasady praworządności i dobrej administracji oraz z zastrzeżeniem poszanowania gwarancji proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym Trybunał uprzywilejowuje prawidłowe stosowanie materialnoprawnych kryteriów określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego w stosunku do wymogu niezmienności decyzji w sprawie MET lub nieznanomości przy wydawaniu takiej decyzji wpływu decyzji w sprawie MET na margines dumpingu przedsiębiorstwa.
- 73 Jak bowiem Sąd przypomniał w ww. w pkt 70 wyroku Zhejiang Harmonic Hardware Products przeciwko Radzie, pkt 39, Trybunał uznał w ww. w pkt 72 wyroku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, że w świetle zasad praworządności i dobrej administracji

wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie można dokonywać w ten sposób, iż zobowiązuje on Komisję do przedstawienia Radzie wniosku o przyjęcie środków ostatecznych, które utrwałyby na niekorzyść zainteresowanego przedsiębiorstwa błąd popełniony w pierwotnej ocenie kryteriów materialnoprawnych wskazanych w tym przepisie. Tak więc w przypadku, gdy Komisja stwierdzi w toku dochodzenia, odmiennie niż w swojej pierwotnej ocenie, że przedsiębiorstwo spełnia kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, zobowiązana jest do wyciągnięcia z tego odpowiednich konsekwencji, zapewniając przy tym poszanowanie przewidzianych rozporządzeniem podstawowym gwarancji proceduralnych (ww. w pkt 72 wyrok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie, pkt 111, 112).

- 74 W świetle powyższych rozważań należy uznać, że jakkolwiek zasadniczo wszystkie decyzje w sprawie MET zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi powinny być podejmowane w terminie trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia i że przyjęte ustalenie musi pozostawać w mocy w trakcie całego dochodzenia, to jednak w obecnym stanie prawa Unii, zgodnie z przypomnianą w pkt 70 i 73 powyżej wykładnią tego przepisu dokonaną przez sąd Unii, po pierwsze, sam fakt wydania decyzji z przekroczeniem tego terminu nie prowadzi do stwierdzenia nieważności rozporządzenia nakładającego cło antydumpingowe, a po drugie, decyzja taka może być zmieniona w toku postępowania, jeżeli okaże się ona błędna.
- 75 W rozpatrywanym przypadku jest bezsporne, że ostateczna decyzja odmowna w przedmiocie wniosku skarżących o przyznanie MET nie została wydana w terminie trzech miesięcy, przewidzianym w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego. Zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia zostało bowiem opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 18 lutego 2010 r. Tymczasem projekt decyzji ostatecznej o oddaleniu wniosku o przyznanie MET został złożony w dniu 2 września 2010 r., a potwierdzony w dniu 12 października 2010 r.
- 76 Z akt sprawy wynika ponadto, że odpowiedzi skarżących na kwestionariusz antydumpingowy zostały przedłożone Komisji odpowiednio w dniach 7 i 10 maja 2010 r. oraz że wizyty weryfikacyjne na miejscu miały miejsce w dniach od 23 czerwca do 12 lipca 2010 r. Wizyty weryfikacyjne w państwach analogicznych odbyły w ostatnim tygodniu sierpnia 2010 r. Jedynie wizyty dotyczące sprzedaży wywozowej dokonywanej przez skarżące za pośrednictwem ich spółki powiązanej z siedzibą w Unii nie miały jeszcze wtedy miejsca. Zdaniem skarżących z chronologii wskazanych zdarzeń wynika, że w momencie gdy Komisja upubliczniła swój projekt oddalenia wniosków skarżących o przyznanie MET, miała w swym posiadaniu całość dokumentów i danych umożliwiających jej obliczenie marginesu dumpingu skarżących, tak dla przypadku, w którym MET zostałby przyznany, jak i dla tego, w którym nie zostałby on przyznany.
- 77 Nie może się zatem ostać poparty przez Komisję argument Rady, że w momencie, w którym Komisja przekazała skarżącym dokument w sprawie MET, nie była ona w stanie określić wpływu, jaki wywarłaby decyzja w sprawie przyznania MET na margines dumpingu.
- 78 W tym względzie należy przypomnieć, że możliwość, iż kwestia przyznania MET została rozstrzygnięta ze względu na jej wpływ na obliczenie marginesu dumpingu, nie zakłada znajomości dokładnego marginesu dumpingu, obliczonego na podstawie informacji dotyczących normalnej wartości skarżących, lecz jedynie znajomość informacji dotyczących wpływu, jaki przyznanie MET może mieć dla tego marginesu według dwóch możliwych metod kalkulacji.
- 79 W świetle powyższych rozważań należy uznać, iż nawet zakładając, że okoliczność, iż Komisja ze względu na niedochowanie terminu trzech miesięcy wskazanego w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego mogła znać wpływ decyzji w sprawie MET skarżących na ich margines dumpingu, może być istotna – o ile przyjąć, że wiedza ta mogła oddziaływać na decyzję Komisji – to należy stwierdzić, że skarżące nie wykazały, iż zaskarżone rozporządzenie mogło mieć odmienną treść, jeżeli nie wystąpiłaby zarzucana nieprawidłowość mająca wpływ na proces wydawania decyzji w sprawie MET.

- 80 Nie można zaakceptować argumentu skarżących, że odmowna decyzja Komisji w sprawie MET została podjęta ze względu na to, co Komisja wiedziała o wpływie tej decyzji na ich margines dumpingu, i że decyzja ta mogłaby być odmienna.
- 81 Sama wiedza o wpływie decyzji w sprawie MET na margines dumpingu przedsiębiorstwa niekoniecznie oznacza bowiem, że taka decyzja – i w konsekwencji rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe – mogła mieć odmienną treść w przypadku, gdyby została podjęta w terminie trzech miesięcy, o którym mowa w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego.
- 82 Należy wskazać, że nawet zakładając, iż w chwili wydania decyzji w sprawie MET producenta Komisja miała informacje umożliwiające jej obliczenie jego marginesu dumpingu, wciąż pozostaje możliwe, że wspomniana decyzja oraz rozporządzenie nakładające ostateczne cła antydumpingowe nie mogłyby być inne.
- 83 Przypadek taki mógłby zajść, gdyby było oczywiste, że producent ten nie mógł korzystać ze statusu MET, jako że Komisja słusznie uznała, że nie spełniał on kryteriów przyznania MET przewidzianych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i że występowały przesłanki konieczne do nałożenia ceł antydumpingowych.
- 84 Ocena spełnienia kryteriów przyznania MET dokonana przez Komisję w niniejszej sprawie zostanie zbadana w ramach zarzutu trzeciego.
- 85 W rozpatrywanym przypadku, po pierwsze, skarżące ograniczają się do twierdzenia, że fakt posiadania przez Komisję całości dokumentów i informacji umożliwiających jej obliczenie marginesu dumpingu „podważa bezstronność wydanej następnie decyzji Komisji odnoszącej się do wniosków o przyznanie MET” i że „rodzi to co najmniej uzasadnione i racjonalne podejrzenia, że Komisja być może postanowiła o oddaleniu wniosków skarżących o przyznanie MET nie na podstawie obiektywnego badania istoty tych wniosków, ale ponieważ pragnęła ona nałożyć cła antydumpingowe na przywóz dokonywany przez skarżące”.
- 86 Po drugie, skarżące nie wskazują tych aspektów decyzji w sprawie MET, które ich zdaniem mogły być zostać ocenione inaczej, gdyby decyzja Komisji w tym przedmiocie została wydana w terminie trzech miesięcy lub w przypadku braku jakiejkolwiek zarzucanej wiedzy o wpływie tej decyzji na margines dumpingu.
- 87 Skarżące podnoszą tylko, że „gdyby MET zostałyby [im] przyznany [...], ich margines dumpingu – oparty na porównaniu ich sprzedaży wywozowej i sprzedaży wewnętrznej w Chinach dokonywanej z zyskiem – wynosiłby 0,01%, to znaczy nie wykraczałby poza poziom de minimis w wysokości 2%” oraz że „w konsekwencji Komisja była w pełni świadoma wpływu swej decyzji w sprawie wniosków o przyznanie MET na rezultat dochodzenia, gdyż przyznanie MET prowadziłoby do zakończenia dochodzenia w zakresie dotyczącym skarżących”.
- 88 Skarżące dodają, że „[j]eżeli wydając decyzję w sprawie wniosków o przyznanie MET, Komisja nie wiedziałaby o charakterze de minimis marginesu dumpingu (w przypadku przyznania MET) lub nie znałaby bardzo wysokiego jego poziomu spowodowanego odniesieniem do wartości normalnej w państwach analogicznych (w przypadku odmowy przyznania MET), nie można wykluczyć, że [Komisja] skorzystałaby w tym zakresie z przysługującego jej swobodnego uznania w sposób inny niż to uczyniła w dochodzeniu”.
- 89 Skarżące wywodzą z tego, że „jest prawdopodobne, że o oddaleniu wniosków o przyznanie MET rozstrzygnięto w tej sprawie »ze względu na jego wpływ na obliczenie marginesu dumpingu«”.

- 90 W tym kontekście nawet zakładając, że w swej argumentacji skarżące zamierzały wykazać nadużycie władzy przez Komisję, argumentację tę należy odrzucić. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że decyzja lub akt Unii są dotknięte wadą nadużycia władzy jedynie wtedy, gdy z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych przesłanek wynika, że został on przyjęty w celu innym niż wskazany (wyrok Trybunału z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawie C-323/88 *Sermes*, Rec. s. I-3027, pkt 33; wyroki Sądu: z dnia 18 września 1995 r. w sprawie T-167/94 *Nölle przeciwko Rada i Komisja*, Rec. s. II-2589, pkt 66; z dnia 15 października 1998 r. w sprawie T-2/95 *Industrie des poudres sphériques przeciwko Rada*, Rec. s. II-3939, pkt 376). Tymczasem skarżące przesłanek takich nie przedstawiły.
- 91 Skarżące twierdzą ponadto, że ich własne postępowanie nie spowodowało opóźnień Komisji w podejmowaniu decyzji w sprawie ich wniosków o przyznanie MET, jak to twierdzą Rada i Komisja, gdyż Komisja nalegała, aby informacje dotyczące dumpingu zostały przedstawione w tym samym momencie, w którym prowadziła badanie wniosków o przyznanie MET, a także zażądała dodatkowych informacji.
- 92 Kwestia przypisania winy za opóźnienie nie jest jednak w rozpatrywanej sprawie istotna, nie będzie zatem badana.
- 93 W rezultacie zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia istotnego wymogu proceduralnego przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia prawa do obrony

- 94 Zarzut ten dzieli się na dwie części, dotyczące, odpowiednio, opiniowania przez Komitet Doradczy ds. Antydumpingu i naruszenia prawa do obrony.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej opiniowania przez Komitet Doradczy ds. Antydumpingu

- 95 Skarżące twierdzą, że Komisja nie przekazała „Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu pewnych istotnych danych” i że „wprowadziła [go] w błąd”, przedkładając mu swój wniosek w sprawie MET zawierający „poważnie nieścisłości i pominięcia” i opacznie prezentując uwagi skarżących na temat tego wniosku, co uniemożliwiło Komitetowi wydanie opinii opartej na pełnej znajomości sprawy.
- 96 Na wstępie należy zauważyć, że w wyroku Trybunału z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 *Nakajima przeciwko Radzie*, Rec. s. I-2069, pkt 48–51, Trybunał orzekł, iż osoby fizyczne i prawne nie mogą się powoływać na zarzut naruszenia przepisów, które nie mają służyć ochronie jednostek, lecz które mają na celu zorganizowanie wewnętrznego działania służb w interesie dobrej administracji, takich jak przepisy dotyczące przestrzegania terminu do ustalenia tymczasowego porządku obrad Rady lub dostępności wszystkich wersji językowych rozporządzenia w dniu jego przyjęcia.
- 97 Nie oznacza to jednak, że jednostka nie może nigdy skutecznie powołać się na naruszenie przepisu regulującego proces decyzyjny prowadzący do przyjęcia aktu prawa Unii. Wśród przepisów regulujących wewnętrzne postępowania instytucji przepisy, na których naruszenie nie mogą powoływać się osoby fizyczne i prawne, ponieważ dotyczą one tylko zasad wewnętrznego funkcjonowania instytucji pozostających bez wpływu na sytuację prawną tych osób, należy odróżnić od przepisów, na których naruszenie – przeciwnie – można się powołać, gdyż nadają one prawa i przyczyniają się do pewności prawa tych osób.
- 98 Naruszenie przepisów dotyczących zasięgania opinii Komitetu może więc pociągać za sobą bezprawność ostatecznej decyzji danej instytucji, tylko jeżeli jest ono wystarczająco istotne i jeżeli wyrządza szkodę w sytuacji prawnej i materialnej strony, która powołuje się na uchybienie procedurze.

- 99 Zasięgnięcie opinii Komitetu stanowi bowiem ważny wymóg formalny, którego naruszenie wpływa na zgodność z prawem aktu przyjętego po zaopiniowaniu, jeżeli ustalono, że nieprzekazanie określonych ważnych danych nie pozwoliło Komitetowi wydać opinii w oparciu o pełną znajomość sprawy, to znaczy wprowadziło go w błąd co do ważnej kwestii za sprawą nieścisłości lub pominięcia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie T-122/09 Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods przeciwko Radzie, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 100 Przypadek taki nie zachodzi, gdy dokumenty nieprzekazane Komitetowi lub przekazane mu z opóźnieniem nie zawierają danych ważnych lub nieznanych w porównaniu z tymi, które znajdują się już w aktach przekazanych Komitetowi przy jego zawiązaniu. W takim bowiem wypadku nieprzekazanie lub spóźnienie w przekazaniu dokumentu przez Komisję pozostaje bez wpływu na wynik procedury opiniowania.
- 101 W konsekwencji pominięcia takie nie może skutkować wadliwością postępowania administracyjnego i podważać zgodności z prawem ostatecznie wydanego aktu (zob. podobnie ww. w pkt 99 wyrok Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods przeciwko Radzie, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 102 Ponadto charakter niewiążący opinii Komitetu nie sprzeciwia się temu, że naruszenie przepisów regulujących procedurę opiniowania przez Komitet może wpływać na zgodność z prawem ostatecznie przyjętego aktu.
- 103 W rozpatrywanym przypadku należy przypomnieć, że w dniu 2 września 2010 r. Komisja przesłała dokument w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń w sprawie wniosków o przyznanie MET jednocześnie skarżącym i Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu. Termin wyznaczony skarżącym przez Komisję na przedstawienie uwag został ustalony na 12 września 2010 r. Na wniosek skarżących Komisja termin ten przedłużyła do dnia 16 września 2010 r. Spotkanie Komitetu Doradczego ds. Antydumpingu odbyło się w dniu 14 września 2010 r. W dniu 17 września 2010 r. skarżące złożyły wstępne uwagi do dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń. Tego samego dnia odbyło się przesłuchanie. W dniu 21 września 2010 r. Komisja, po rozpoczęciu analizy i pełnej oceny wniosku w sprawie MET, przesłała Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu podsumowanie uwag skarżących wniesionych do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET oraz w trakcie przesłuchania. Wyzaczyła także na 24 września 2010 r. termin do wydania przez Komitet Doradczy ds. Antydumpingu opinii. Na rozprawie przez Sądem Rada w odpowiedzi na pytanie na ten temat wyjaśniła, że członkowie tego Komitetu mają dostęp do akt sprawy i że mogą żądać od Komisji przekazania określonych dokumentów zebranych w dochodzeniu. Według skarżących członkowie Komitetu otrzymują jedynie podsumowanie. Skarżące podkreśliły w związku z tym duże znaczenie tego podsumowania.
- 104 Należy stwierdzić, tak jak Rada, że po pierwsze, skarżące nie przedstawiają żadnego dowodu na okoliczność tego, w jaki sposób Komisja wprowadziła Komitet Doradczy ds. Antydumpingu w błąd; po drugie, nie precyzują „poważnych nieścisłości i pominięć”, do których się odnoszą; po trzecie, nie wyjaśniają, dlaczego dokonana we wniosku w sprawie MET prezentacja przedstawionych przez nie uwag jest opaczna; a po czwarte, nie wyjaśniają, jak Komisja „przekroczyła swoje uprawnienia do wprowadzania zmian w swoim wniosku w świetle ich uwag”.
- 105 Należy wskazać, że z akt sprawy wynika, w pierwszej kolejności, iż skarżące nie dochowały terminu, przedłużonego do 16 września 2010 r., do przekazania uwag na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET (zob. pkt 103 powyżej). Następnie, w uwagach przesłanych w wiadomości elektronicznej z dnia 17 września 2010 r., skarżące wyjaśniły, że w uwagach tych przeanalizowały wszystkie twierdzenia Komisji i że „ponieważ w momencie gdy [grupa] APP była zobowiązana do przekazania swych uwag, dane konieczne do wykazania, że wyjaśnienia udzielone przez [grupę] APP są zasadne, nie były dostępne, [skarżące na fakt ten] wskazały” i że „kolejne pismo

uzupełnione i poprawione zostanie przekazane najpóźniej do dnia 27 września 2010 r., gdy [będą one dysponować] wszystkimi niezbędnymi dokumentami”. Wreszcie uzupełnione i poprawione uwagi zostały przekazane przez skarżące dopiero w dniu 28 października 2010 r.

- 106 Wynika z tego, że skarżące nie mogą także powoływać się na fakt, iż Komisja nie czekała na ich uwagi na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń przed zwróceniem się do Komitetu Doradczego ds. Antydumpingu, czy też choćby że nie przełożyła dyskusji na temat swego wniosku na spotkanie tego Komitetu w późniejszym terminie, na czas po otrzymaniu i przeanalizowaniu tych uwag, po to by podnieść naruszenie istotnego wymogu formalnego przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, wpływające na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia.
- 107 Co więcej, z analizy uwag skarżących do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń z dnia 2 września 2010 r. oraz dokumentu dotyczącego tych uwag przesłanego przez Komisję członkom Komitetu Doradczego ds. Antydumpingu w dniu 21 września 2010 r. wynika, że Komisja nie przedłożyła Komitetowi wniosku w sprawie MET zawierającego „oczywiste nieścisłości i pominięcia”. Należy w tym względzie wskazać, że Komisja sporządziła podsumowanie uwag skarżących dotyczących trzech pierwszych warunków przyznania MET, wskazując elementy nowe względem tych zawartych w dokumencie w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń z dnia 2 września 2010 r.
- 108 W konsekwencji należy stwierdzić, że Komitet Doradczy ds. Antydumpingu nie został wprowadzony w błąd w ważnej kwestii przez nieścisłości lub pominięcia i że był on w stanie wydać opinię w oparciu o pełną znajomość sprawy.
- 109 Pierwszą część rozpatrywanego zarzutu należy zatem oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia prawa do obrony

- 110 Skarżące podnoszą w sprawie naruszenie prawa do obrony i prawa do prawidłowego postępowania ze względu na to, że w dniu 2 września 2010 r. Komisja przesłała jednocześnie Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu dokument roboczy dotyczący swojego wniosku oraz skarżącym – dokument w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET.
- 111 Podnoszą w tym względzie, że w dniu 2 września 2010 r. Komisja postanowiła już o oddaleniu ich wniosku w sprawie przyznania MET i że nie miała wcale zamiaru analizować ich uwag przed sporządzeniem ostatecznego wniosku, który zobowiązana była przesłać do zaopiniowania Komitetowi Doradczemu ds. Antydumpingu, a także że „odmówiła sprostowania dokumentu w przedmiocie ujawnienia [tymczasowych] ustaleń w sprawie MET” po otrzymaniu ich uwag z dnia 16 września 2010 r.
- 112 Według skarżących okoliczność ta „prawdopodobnie wywarła wpływ na wnioski, jakie [Komisja] mogła wywieść z tych uwag”.
- 113 Należy przypomnieć, że jeśli potwierdziłoby się takie naruszenie prawa do obrony, stanowiłoby ono uchybienie w postępowaniu administracyjnym. Tymczasem według utrwalonego orzecznictwa uchybienie proceduralne może prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji w całości lub w części wyłącznie w razie wykazania, że w braku tego uchybienia wynik postępowania administracyjnego mógłby być inny, a zatem decyzja w sprawie wniosków o przyznanie MET mogłaby mieć inną treść (zob. podobnie wyroki Sądu z dnia 12 marca 2008 r.: w sprawie T-345/03 *Evropaïki Dynamiki* przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-341, pkt 147; w sprawie T-332/03 *European Service Network* przeciwko Komisji, pkt 130 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu, że podnoszone uchybienie mogłoby rzutować na sporną decyzję.

114 W związku z tym część drugą zarzutu drugiego należy oddalić jako niezasadną.

115 Zatem zarzut drugi należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego popełnienia oczywistych błędów w ocenie w zastosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego oraz braku uzasadnienia

Uwagi wstępne

116 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (zob. wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2005 r. w sprawie C-17/03 VEMW i in., Zb.Orz. s. I-4983, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

117 Ponadto ponieważ wykładnia językowa i historyczna rozporządzenia, a w szczególności jednego z jego przepisów, nie pozwala na ustalenie jego dokładnego zakresu, sporne uregulowanie należy interpretować w świetle jego celu, jak również jego ogólnej systematyki (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 31 marca 1998 r. w sprawach połączonych C-68/94 i C-30/95 Francja i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-1375, pkt 168; wyrok Sądu z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie T-102/96 Gencor przeciwko Komisji, Rec. s. II-753, pkt 148).

118 Wreszcie należy również przypomnieć, że sentencja aktu jest nierozdzielnie związana z jego uzasadnieniem w taki sposób, że w razie potrzeby jego wykładnia winna być dokonywana z uwzględnieniem motywów, które doprowadziły do jego wydania (wyrok Trybunału z dnia 15 maja 1997 r. w sprawie C-355/95 P TWD przeciwko Komisji, Rec. s. I-2549, pkt 21).

119 Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego:

„W odniesieniu do postępowań [dochodzeń] antydumpingowych dotyczących przywozu z [Chin] wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu [wobec których prowadzone jest dochodzenie] oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a)”.

120 Artykuł 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wyjaśnia, że „[w]niosek na mocy [art. 2 ust. 7 lit. b)] składa się w formie pisemnej oraz zawiera [on] wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest [w szczególności, że] decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje [w tym surowców, technologii, produkcji, sprzedaży i inwestycji], podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie [co do zasady] odzwierciedlają wartości rynkowe”.

121 Z powyższych przepisów wynika, że ciężar dowodu spoczywa na producencie, który pragnie korzystać z MET na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Tym samym na instytucjach Unii nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji tych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody przedstawione przez danego producenta są wystarczające do wykazania, że spełnione zostały przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego przesłanki

przyznania mu MET, a do sądu Unii kontrola, czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem (zob. podobnie ww. w pkt 64 wyrok w sprawie Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adepteck Precision przeciwko Radzie, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo).

- ¹²² Z orzecznictwa wynika również, że dokonując oceny sytuacji prawnej i politycznej występującej w danym państwie w celu ustalenia, czy eksporter może korzystać ze statusu MET, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania. W konsekwencji przeprowadzana przez sąd Unii kontrola tego rodzaju ocen dokonywanych przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji przestrzegania zasad postępowania, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 48, 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- ¹²³ Z utrwalonego orzecznictwa wynika jednak również, że w przypadkach gdy instytucje Unii dysponują tego rodzaju uznaniem, poszanowanie gwarancji przyznanych przez porządek prawny Unii w ramach postępowań administracyjnych nabiera jeszcze większego znaczenia oraz że pośród tych gwarancji znajduje się między innymi ciążący na właściwej instytucji obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy (wyrok Trybunału z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14; ww. w pkt 90 wyrok w sprawie Nölle przeciwko Radzie i Komisja, pkt 73).
- ¹²⁴ W rozpatrywanej sprawie skarżącym odmówiono statusu MET ze względu na to, że nie udowodniły one spełnienia trzech pierwszych przesłanek określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego (zob. pkt 41 powyżej), to znaczy zmierzających do zapewnienia, że:
- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, w tym surowców, technologii, produkcji, sprzedaży i inwestycji, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów co do zasady odzwierciedlają wartości rynkowe;
 - przedsiębiorstwa posiadają jeden określony zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie audytowana zgodnie z międzynarodowymi standardami rachunkowości oraz jest stosowana do wszystkich celów;
 - koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym zakłóceniom, wynikającym z przejścia z systemu gospodarki planowanej, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez kompensatę długów.

W przedmiocie podnoszonego braku uzasadnienia

- ¹²⁵ Z tytułu rozpatrywanego zarzutu wynika, że skarżące powołują się również na brak uzasadnienia, o czym zresztą nie wspomniały na etapie repliki. Należy w tym względzie przypomnieć, że zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów skargi w rozumieniu art. 44 § 1 lit. c) regulaminu nie oznacza ich formułowania w szczególnie sposób. Zgodnie z orzecznictwem zarzuty strony skarżącej należy interpretować raczej według ich istoty niż ich prawnej kwalifikacji (wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 1961 r. w sprawach połączonych 19/60, 21/60, 2/61 i 3/61 Fives Lille Cail i in. przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 559). Należy jednak stwierdzić, że skarżące nie wysuwają w sposób jasny i oczywisty żadnego argumentu odnoszącego się do podnoszonego braku uzasadnienia, toteż badania w tym zakresie nie można przeprowadzić. W konsekwencji należy zbadać jedynie argumenty dotyczące zaistnienia oczywistych błędów w ocenie przy zastosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego.

126 W tym kontekście należy przypomnieć, że warunki wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego mają być spełnione łącznie, toteż jeśli producent nie spełnia jednego z nich, jego wniosek zmierzający do otrzymania statusu MET należy oddalić (ww. w pkt 122 wyrok Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 54).

127 W pierwszej kolejności należy rozpatrzyć część trzecią niniejszego zarzutu, dotyczącą trzeciego kryterium przyznania MET.

W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej trzeciego kryterium przyznania MET

128 Z motywu 39 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wynika:

„[W] toku dochodzenia wykazano występowanie znacznych zakłóceń w zakresie praw do użytkowania gruntów w odniesieniu do czterech powiązanych producentów eksportujących. Zakłócenia te nasuwają wniosek, że prawa do użytkowania gruntów nie zostały przyznane i zachowane zgodnie z warunkami gospodarki rynkowej. Na miejscu ustalono również, że występują znaczne zakłócenia w odniesieniu do udzielania pożyczek na rzecz czterech powiązanych producentów eksportujących przez chiński sektor bankowy/finansowy. Większości pożyczek udzieliły banki, w których państwo posiada znaczne udziały, przy czym istnieją wyraźne poszlaki, że ogólna polityka przemysłowa państwa została uwzględniona przez instytucje finansowe podczas ustalania wiarygodności kredytowej grupy, co spowodowało przyznanie pożyczek na rzecz przedsiębiorstw znajdujących się w złej sytuacji finansowej. Uwzględniając wszystkie powyższe punkty, w konsekwencji stwierdzono, że czterej powiązani producenci eksportujący nie wykazali, że spełniają trzecie kryterium”.

– W przedmiocie praw do użytkowania gruntów

129 W dokumencie w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET Komisja uznała, że:

- przyznanie praw do użytkowania gruntów związane jest z wyraźną obietnicą dokonania inwestycji przez stronę, której prawa te zostały przyznane; jeśli nie dokona ona inwestycji w danym terminie, państwo może z powrotem przejąć grunty bez wynagrodzenia w jakiejkolwiek formie;
- żadne wynagrodzenie nie jest przewidziane dla inwestora (spółki) w dniu zwykłego rozwiązania umowy dotyczącej praw do użytkowania gruntów; innymi słowy, państwo w takich przypadkach oczekuje, że prywatny inwestor zrealizuje inwestycję, to znaczy zbuduje fabrykę, i nieodpłatnie przekaze mu zespół aktywów nieruchomości (budynki, maszyny itd.) po zakończeniu okresu dzierżawy;
- ostateczna kompetencja do zatwierdzenia przyznania praw do użytkowania gruntów należy do narodowej komisji planowania (ministerstwa handlu);
- Suzhou Industrial Park ustaliła cenę praw do użytkowania gruntów zgodnie z wyraźnymi instrukcjami udzielonymi przez Radę Stanu Chińskiej Republiki Ludowej, odnoszącymi się do metod ustalania cen gruntów;
- zakłócenia te prowadzą do wniosku, że rozpatrywane spółki nie otrzymały praw do użytkowania gruntów na warunkach gospodarki rynkowej.

130 Z motywu 46 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wynika, że grupa APP, do której należą skarżące, argumentowała, iż „zakłócenia określone [stwierdzone] w odniesieniu do przyznawania praw do użytkowania gruntów nie są charakterystyczne dla [Chin], lecz występują również w Europie, ponieważ są to ograniczenia nałożone przez władze odpowiedzialne za przyciągnięcie inwestorów i zapewnienie zgodności inwestycji z obowiązującymi wymogami prawnymi”.

- 131 W ramach tej skargi skarżące twierdzą, po pierwsze, że sporne wskazane zakłócenia obserwuje się często w państwach gospodarki rynkowej. Po drugie, uważają, że ceny gruntów znajdujących się z strefie przemysłowej są we wszystkich państwach z zasady ustalane przez władze i że władze te wszędzie przed zezwoleniem na realizację projektów przemysłowych nakładają ograniczenia.
- 132 Na poparcie swej argumentacji skarżące odsyłają jedynie do dowodów przedstawionych wraz z uwagami dotyczącymi wniosków o przyznanie MET z dnia 28 października 2010 r. i do dokumentów załączonych do ich repliki.
- 133 Należy stwierdzić, tak jak słusznie uczyniła to Rada, że skarżące nie kwestionują wniosków Komisji, według których, po pierwsze, prawa do użytkowania gruntów zostały skarżącym przyznane na warunkach nieodpowiadających wartości rynkowej, a po drugie, państwo ingeruje w ustalanie cen za te prawa.
- 134 Przyznają one również wprost, że dochodzenie dotyczące MET nie miało na celu ustalenia, czy zakłócenia mogą występować także w Unii, jak odnotowała to Komisja w motywie 46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- 135 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 statutu Trybunału oraz art. 44 § 1 regulaminu postępowania każda skarga powinna zawierać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie stawianych zarzutów prawnych. Przedstawienie zarzutów winno być wystarczająco jasne i precyzyjne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi, ewentualnie także bez jakichkolwiek informacji dodatkowych. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego przebiegu postępowań, aby skarga była w świetle powyższych przepisów dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne będące podstawą jej złożenia wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi. Choć sama treść skargi może zostać wsparta lub uzupełniona, w przypadku kwestii szczególnych, odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, ogólne odesłanie do innych dokumentów, nawet załączonych do skargi, nie może zrównoważyć braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które muszą być zawarte w samej skardze (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 13 grudnia 1990 r. w sprawie C-347/88 Komisja przeciwko Grecji, Rec. s. I-4747, pkt 28; z dnia 31 marca 1992 r. w sprawie C-52/90 Komisja przeciwko Danii, Rec. s. I-2187, pkt 17–19). Okoliczności faktyczne i prawne, na których opierają się skarżące w celu uzasadnienia niniejszego zarzutu, nie wynikają zaś w sposób zrozumiały z ich pism procesowych. Ponieważ skarżące ograniczają się do przedstawiania swego stanowiska za pośrednictwem załączników, rozpatrywaną część zarzutu należy uznać za niedopuszczalną.
- W przedmiocie pożyczek
- 136 Z dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET wynika, że zbadawszy wiarygodność kredytową skarżących oraz grupy APP, Komisja uznała, iż trudno stwierdzić, na jakiej podstawie państwowe banki chińskie oceniły wiarygodność kredytową grupy APP, gdyż spółki z grupy miały poważne problemy ze zwrotem pożyczek, nie były w stanie realizować części swoich zobowiązań wobec tych banków, na co te jednak nie reagowały. Komisja stwierdziła także, że banki udzielały pożyczek pomimo poważnych problemów z płynnością i finansowaniem oraz trudności w pozyskiwaniu kapitału. Ogólnie rzecz biorąc, Komisja stwierdziła, że państwowe banki chińskie, które dostarczały grupie APP środki pieniężne, nie uznawały krytycznej sytuacji finansowej grupy za problematyczną.

137 Komisja stwierdziła następnie:

„Z powyższych rozważań wynika jasno, że w sprawie występują istotne zakłócenia w zakresie pożyczek udzielonych przez chiński sektor bankowy/finansowy. Ponadto pożyczki udzielone na podstawie innej niż komercyjna wywierają skutki o znaczącym zasięgu. Jest bowiem wątpliwe, czy spółka istniałaby bez tych pożyczek. Większość pożyczek została przyznana przez banki, w których państwo posiadało znaczny udział. Zakłócenia tego rodzaju są symptomatyczne dla postępowania nieodpowiadającego warunkom rynkowym, skąd wynika jasno, że spółka nie otrzymuje pożyczek w warunkach gospodarki rynkowej, lecz z uwzględnieniem ogólnej polityki przemysłowej rządu”.

138 Z motywu 39 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, że „[w]iększości pożyczek udzieliły banki, w których państwo posiada znaczne udziały, przy czym istnieją wyraźne poszlaki, że ogólna polityka przemysłowa państwa została uwzględniona przez instytucje finansowe podczas ustalania wiarygodności kredytowej grupy, co spowodowało przyznanie pożyczek na rzecz przedsiębiorstw znajdujących się w złej sytuacji finansowej”.

139 Ponadto z motywu 47 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, że grupa APP, po pierwsze, „stwierdziła, że ustalenia Komisji opierają się na spekulacjach”. Po drugie, „[twierdziła] również, że zakłócenia zauważone przez Komisję mogą co najwyżej stanowić subsydia” i „[argumentowała], że skoro równolegle prowadzone jest dochodzenie antysubsydyjne, te domniemane subsydia nie mogą stanowić podstawy [oddalenia wniosku o przyznanie MET]”.

140 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarżące nie zaprzeczają, iż zakłócenia wykryte przez Komisję występują, i że nie przedstawiają żadnego dowodu na poparcie tezy, iż ustalenia Komisji oparte są na czystej spekulacji.

141 W drugiej kolejności, w odniesieniu do argumentu, że zakłócenia są „w oczywisty sposób subsydiami”, które należy znosić tylko przy pomocy środków wyrównawczych, z motywu 47 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, że Komisja zauważyła, iż „w ramach oceny MET ustalono istnienie zakłóceń w udzielaniu pożyczek przez chiński sektor bankowy/finansowy”. Komisja na tej podstawie uznała, że „[s]tanowi to znaczne zakłócenie przeniesione z poprzedniego systemu gospodarki nierynkowej [planowanej] i nie ma związku z tym, czy wpływ takich działań można, czy nie można uznać za subsydia stanowiące podstawę ceł wyrównawczych”.

142 W rozpatrywanym przypadku skarżące ogólnie odnoszą się do swojego pisma z dnia 8 czerwca 2010 r., w którym argumentowały, że subsydium nie może stanowić powodu oddalenia wniosków o przyznanie MET bez dostarczenia bardziej obszernych wyjaśnień.

143 Z uwag grupy APP zawartych w tym piśmie i podsumowanych w motywie 48 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, że jej zdaniem „chińskiej grupie producentów eksportujących należy przyznać MET, aby uniknąć podwójnego liczenia z równoległym dochodzeniem antysubsydijnym”. Grupa APP twierdziła, że „subsydiowanie przez państwo stanowi część oceny MET, ma wpływ na ustalenia dotyczące [wniosku o przyznanie] MET i tym samym będzie przedmiotem równoległego dochodzenia antysubsydijnego”. Grupa APP powołała się także na zasadę proporcjonalności i na prawo do dobrej administracji.

144 Komisja odrzuciła te argumenty w motywie 49 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, po pierwsze, dlatego, iż „[f]akt, że obecnie prowadzone jest dochodzenie antysubsydyjne, nie zwalnia organu prowadzącego dochodzenie z jego obowiązku dopilnowania, aby spełnione zostały warunki przyznania MET”. Po drugie, „kwestię »podwójnego liczenia« ceł antydumpingowych i wyrównawczych regulują przepisy właściwego prawodawstwa [Unii], w szczególności art. 14 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i art. 24 ust. 1 pkt 2 [akapit drugi] rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami [Unii], i kwestia ta nie zależy od tego, czy danemu eksporterowi

przyznano MET”, podczas gdy „[w] każdym wypadku w związku z tym, że proponowane tymczasowe cło antydumpingowe w przypadku chińskich stron współpracujących opiera się na poziomie usuwającym szkodę, a nie na marginesie dumpingu, wszelkie twierdzenie o podwójnym liczeniu nie ma podstaw”.

145 Z akt rozpatrywanej sprawy wynika, że skarżące nie zakwestionowały tych tez.

146 Skarżące przypominają, że jak wyjaśniły już także w piśmie z dnia 8 czerwca 2010 r., zgodnie z prawem WTO, a ściślej z art. 32 ust. 1 porozumienia SSW, są tylko dwa środki zaradcze mające zastosowanie do subsydiów, to znaczy po pierwsze, skarga o rozstrzygnięcie sporu w ramach WTO, a po drugie, cła wyrównawcze, które mogą zostać nałożone tylko po przeprowadzeniu dochodzenia w przedmiocie subsydium. W konsekwencji instytucje Unii nie mogą jednostronnie karać spółek otrzymujących subsydia poprzez oddalanie ich wniosków o przyznanie MET w dochodzeniu antydumpingowym i bez dokonania oceny, czy subsydia te są niezgodne z prawem lub czy podlegają środkom wyrównawczym.

147 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem porozumienia WTO, ze względu na ich charakter i strukturę, nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd Unii kontroluje legalność aktów instytucji Unii na podstawie art. 230 akapit pierwszy WE (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. s. I-8395, pkt 47; z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica, Rec. s. I-79, pkt 53).

148 Jednakże w sytuacji, gdy Unia wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, sąd Unii ma za zadanie dokonać kontroli legalności tego aktu Unii w świetle przepisów WTO (zob. podobnie ww. w pkt 147 wyroki Trybunału: w sprawie Portugalia przeciwko Radzie, pkt 49; w sprawie Petrotub i Republica, pkt 54; wyrok Trybunału z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 30).

149 Należy więc zbadać, czy miało to miejsce w niniejszym przypadku.

150 Na pytanie to należy jednak udzielić odpowiedzi przeczącej.

151 W pierwszej kolejności – art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy tiret trzecie rozporządzenia podstawowego nie wykonuje art. 32 ust. 1 porozumienia SSW.

152 W drugiej kolejności – również decyzja w sprawie MET nie odsyła wyraźnie do konkretnych przepisów porozumień WTO, w tym do porozumienia SSW.

153 W trzeciej kolejności – decyzje w sprawie MET są podejmowane po ustaleniu, czy spełnione zostały kryteria odnoszące się do przyznania tego statusu wymienione w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego. Nie są one wydawane po ustaleniu, że miał miejsce dumping lub subsydiowanie. Nie są nierozdzielnie związane z przesłankami dumpingu lub subsydiowania. W konsekwencji decyzja w sprawie MET nie jest środkiem szczególnym w rozumieniu art. 32 ust. 1 porozumienia SSW.

154 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżące nie mogą zasadnie twierdzić, iż decyzja w sprawie MET została podjęta z naruszeniem art. 32 ust. 1 porozumienia SSW.

155 Zatem uznając, że skarżące nie wypełniły trzeciego kryterium przyznania statusu MET, instytucje Unii nie popełniły jakiegokolwiek błędu w ocenie w zastosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego.

156 Ponieważ warunki wyznaczone przez ten artykuł mają być spełnione łącznie, nie trzeba badać pierwszego i drugiego kryterium przyznania statusu MET, gdyż w niniejszej sprawie nie zostało spełnione kryterium trzecie.

157 W związku z tym należy oddalić część trzecią zarzutu trzeciego, a zarazem zarzut trzeci w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego prowadzenia dochodzenia w sposób nierzetelny i stronniczy oraz nałożenia nadmiernego ciężaru dowodu

158 Zarzut ten składa się z dwóch części; pierwsza z nich dotyczy zarzucanego naruszenia zasady dobrej administracji, a druga – zarzucanego naruszenia art. 18 ust. 1, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej zarzucanego naruszenia zasady dobrej administracji

159 W ramach tej części zarzutu skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, po pierwsze, nakładając na nie nadmierny ciężar dowodu przy ocenie wniosków o przyznanie MET, a po drugie, zmieniając swoje uzasadnienie w odniesieniu do obowiązku spółki, aby zapewnić zgodność jej ksiąg rachunkowych z jej operacjami gospodarczymi, gdy uzasadnienie to zostało przez skarżące obalone. Wnioski o przyznanie MET nie zostały ponadto poddane bezstronnej i rzetelnej ocenie.

160 W odniesieniu do argumentu, że wnioski o przyznanie MET nie zostały poddane bezstronnej i rzetelnej ocenie, należy stwierdzić, że skarżące nie objaśniły swego zarzutu, który w konsekwencji należy na podstawie art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania uznać za niedopuszczalny. Ponadto okoliczność, że zdaniem skarżących wyjaśnienia udzielone przez instytucje Unii nie są satysfakcjonujące, nie dowodzi w żaden sposób, że instytucje te nie dołożyły należytej staranności.

161 W rozpatrywanej sprawie, tak w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie wniosków o przyznanie MET z dnia 2 września 2010 r., jak i w trakcie przesłuchania w dniu 17 września 2010 r., Komisja domagała się od skarżących wykazania, że działają one w warunkach gospodarki rynkowej, a sama Komisja nie była zobowiązana do dowiedzenia, że skarżące nie spełniają kryteriów przyznania MET.

162 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, to musi ona ograniczać się do weryfikacji przestrzegania zasad postępowania, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (ww. w pkt 148 wyrok Trybunału Ikea Wholesale, pkt 40, 41; wyrok Trybunału z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawach połączonych C-191/09 P i C-200/09 P Rada i Komisja przeciwko Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, pkt 63).

163 Dotyczy to również sytuacji faktycznej, prawnej i politycznej występującej w państwie objętym dochodzeniem, której oceny instytucje Unii muszą dokonać w celu ustalenia, czy eksporter działa w warunkach rynkowych bez znacznej interwencji państwa, a zatem czy może korzystać ze statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (wyrok Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-155/94 Climax Paper przeciwko Radzie, Rec. s. II-873, pkt 98; ww. w pkt 122 wyrok Sądu Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 49; ww. w pkt 64 wyrok Sądu Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adepteck Precision przeciwko Radzie, pkt 81).

164 Jednakże o ile w dziedzinie środków ochrony handlowej, a w szczególności środków antydumpingowych, sąd Unii nie może ingerować w ocenę zastrzeżoną dla władz Unii, o tyle musi on jednak upewnić się, że instytucje uwzględniły wszystkie istotne okoliczności i oceniły dowody zawarte

w aktach sprawy z wymaganą starannością (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-413/03 Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 165 Ponadto należy przypomnieć, że z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wynika, iż ciężar dowodu spoczywa na producencie pragnącym korzystać ze statusu przyznanego przedsiębiorstwom działającym w warunkach gospodarki rynkowej. Zgodnie bowiem z art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wniosek na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) tego rozporządzenia musi być złożony na piśmie i zawierać wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej. Tym samym na instytucjach Unii nie spoczywa ciężar udowodnienia, że producent nie spełnia przesłanek przewidzianych dla korzystania z tego statusu. Do instytucji tych należy natomiast dokonanie oceny, czy dowody dostarczone przez danego producenta są wystarczające do wykazania, że spełnione zostały przesłanki przewidziane w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, a do sądu Unii kontrola, czy ocena ta nie jest dotknięta oczywistym błędem [wyrok Trybunału z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie C-249/10 P Brosmann Footwear (HK) i in. przeciwko Radzie, pkt 32; zob. podobnie: ww. w pkt 122 wyrok Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 53; ww. w pkt 64 wyrok Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision przeciwko Radzie, pkt 83].
- 166 Niemniej jednak z zasady dobrej administracji, należącej do zasad ogólnych prawa Unii, wynika, że ciężar dowodu nałożony przez instytucje na producentów eksportujących wnoszących o przyznanie MET nie może być nadmierny (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-221/05 Huvis przeciwko Radzie, pkt 77).
- 167 Z akt sprawy wynika, że skarżące kwestionują jedynie to, iż ciążył na nich obowiązek dostarczenia dowodów wykazujących, że ich księgi rachunkowe odzwierciedlały ich operacje gospodarcze, w ramach badania drugiego warunku przyznania MET. Skarżące miały w tym zakresie wykazać związek między wydatkami i kosztami a zapisami uwidocznionymi w ich księgach, po pierwsze, dla operacji wywozu, po drugie, dla operacji sprzedaży wewnętrznej dokonanej z podmiotami powiązanymi, a po trzecie, dla zakupów surowców dokonywanych u dostawców niepowiązanych.
- 168 Tego ciężaru dowodu nie można uznać za nadmierny.
- 169 Co więcej, z akt sprawy nie wynika, by Komisja zmieniła swoje uzasadnienie w odniesieniu do obowiązku zapewnienia zgodności między księgami rachunkowymi skarżących a ich operacjami gospodarczymi, jak to twierdzą skarżące.
- 170 W związku z tym pierwszą część niniejszego zarzutu należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zarzucanego naruszenia art. 18 ust. 1, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego

- 171 Skarżące stoją na stanowisku, że z faktów przedstawionych w ramach pierwszej części zarzutu wynika, iż Komisja nie współpracowała z nimi dla osiągnięcia wspólnego celu, którym było ustalenie, czy informacje przedłożone przez nie we wnioskach o przyznanie MET były ścisłe, jak przewiduje to art. 18 ust. 1, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego, wykładany w świetle orzeczenia Organu Apelacyjnego WTO z dnia 24 lipca 2001 r. w sprawie Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych produktów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii (WT/DS184/AB/R, pkt 99). Według skarżących z powyższego orzeczenia wynika, że Komisja narusza art. 18 rozporządzenia podstawowego, ilekroć nie współpracuje ze stronami, wobec których jest prowadzone dochodzenie, dla osiągnięcia wspólnego celu.

- 172 Przed przejściem do rozpatrywania drugiej części zarzutu należy wskazać okoliczności przedstawione w ramach części pierwszej, do których odnoszą się skarżące. Należy stwierdzić, że po pierwsze, skarżące utrzymują, w pkt 201 skargi, że zamiast zaangażować się we współpracę z nimi, Komisja „zgromadziła w toku weryfikacji fakty niekorzystne i przekazała informacje na ich temat [skarżącym] dopiero w dokumencie w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie ich wniosków o przyznanie MET”. Po drugie, skarżące wysuwają argument, w pkt 204 skargi, że „jedyną troską i priorytetem [Komisji] [w trakcie weryfikacji na miejscu] było powiązanie kwot ryczałtowych otrzymanych na otwarte rachunki z konkretnymi fakturami na podstawie dokumentów znajdujących się w dokumentacji księgowej”.
- 173 Należy jednakże stwierdzić, że skarżące nie przedstawiają żadnego dowodu na poparcie swoich tez. Ograniczają się tylko do ich postawienia.
- 174 Ponieważ zarzutowi naruszenia art. 18 ust. 1, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego nie towarzyszy żadne związane przedstawienie racji faktycznych i prawnych, na których zarzut ten jest oparty, na podstawie art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania należy go uznać za niedopuszczalny.
- 175 W każdym wypadku tezom skarżących przeczy fakt, że w niniejszej sprawie Komisja w toku całego dochodzenia wykazywała wolę współpracy. Po pierwsze, na wyraźny wniosek skarżących wielokrotnie przedłużała dane im terminy, czego skarżące nie kwestionują. Po drugie, udzieliła przesłuchania w kilka godzin po otrzymaniu wniosku skarżących, czego te także nie kwestionują. Po trzecie, uwzględniła uwagi skarżących na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w sprawie MET.
- 176 Co za tym idzie, drugą część rozpatrywanego zarzutu należy oddalić.
- 177 W konsekwencji zarzut czwarty należy oddalić w całości.

3. W przedmiocie zarzutów odnoszących się do oceny wystąpienia szkody

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

- 178 Zarzut piąty składa się z dwóch części.
- 179 Pierwsza część dotyczy naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego poprzez wyłączenie przez Komisję z oceny wystąpienia szkody jednego z pięciu producentów Unii, który współdziałał w toku dochodzenia, bez uzasadnienia.
- 180 Druga część dotyczy naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego poprzez przywołanie przez Komisję danych przekazanych przez czterech producentów reprezentatywnych, a nie danych dotyczących całości przemysłu Unii, gdy oceniała ona, co należy uznać za wskaźniki mikroekonomiczne.
- 181 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego „[u]stalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny, [po pierwsze] wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty, [a po drugie] wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy”.
- 182 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać [zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 października 1983 r. w sprawie 191/82 Fediol przeciwko Komisji, Rec. s. 2913, pkt 26; ww. w pkt 148 wyrok

Trybunału Ikea Wholesale, pkt 40; wyrok Trybunału z dnia 3 września 2009 r. w sprawie C-535/06 P Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-7051, pkt 85; wyrok Sądu z dnia 18 września 2012 r. w sprawie T-156/11 Since Hardware (Guangzhou) przeciwko Radzie, pkt 134].

183 Według utrwalonego orzecznictwa ustalenie szkody wymaga oceny złożonych zagadnień gospodarczych. Przy dokonywaniu tej oceny instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania [ww. w pkt 96 wyrok Nakajima przeciwko Radzie, pkt 86; wyroki Sądu: z dnia 28 września 1995 r. w sprawie T-164/94 Ferchimex przeciwko Radzie, Rec. s. II-2681, pkt 131; z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie T-107/04 Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-669, pkt 43; ww. w pkt 182 wyrok Since Hardware (Guangzhou) przeciwko Radzie, pkt 135].

184 Sąd Unii powinien zatem ograniczyć kontrolę do weryfikacji przestrzegania zasad postępowania, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych przyjętych na potrzeby kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz braku nadużycia władzy [ww. w pkt 183 wyrok Ferchimex przeciwko Radzie, pkt 67; wyrok Sądu z dnia 28 października 1999 r. w sprawie T-210/95 EFMA przeciwko Radzie, Rec. s. II-3291, pkt 57; ww. w pkt 183 wyrok Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, pkt 43; ww. w pkt 182 wyrok Since Hardware (Guangzhou) przeciwko Radzie, pkt 136].

185 Ponadto na skarżących ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie wystąpienia szkody [zob. podobnie ww. w pkt 122 wyrok Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 119; wyrok Sądu z dnia 4 października 2006 r. w sprawie T-300/03 Moser Baer India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3911, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 182 wyrok Since Hardware (Guangzhou) przeciwko Radzie, pkt 137].

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej podnoszonego braku uzasadnienia wyłączenia producenta fińskiego z oceny wystąpienia szkody

186 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że chociaż Komisja nie przeprowadziła kontroli wrywkowej, to jednak ograniczyła ona analizę kilku wskaźników szkody ujętych jako mikroekonomiczne poprzez to, że tylko cztery podmioty, które złożyły do niej skargę, zostały poddane kontroli i uznane za reprezentatywne dla przemysłu Unii. W związku z tym Komisja nie uzasadniła wykluczenia producenta fińskiego.

187 Skarżące podnoszą, że nie uwzględniając przy ocenie wystąpienia szkody jednego z producentów Unii obrazującego trend pozytywny i uznając za reprezentatywnych tylko czterech producentów, którzy wnieśli skargę do Komisji, Komisja nie przeprowadziła „obiektywnego badania” przedłożonych jej okoliczności w rozumieniu opisanym przez Organ Apelacyjny WTO.

188 Rada twierdzi, że Komisja nie pominęła współpracy spornego producenta fińskiego, ponieważ w zakresie analizy wskaźników mikroekonomicznych szkody producent ten nie przekazał niezbędnych danych, a w zakresie wskaźników makroekonomicznych dane dotyczące tego producenta były objęte informacjami przekazanymi przez CEPIFINE.

189 Rada podnosi, że produkcja spornego producenta fińskiego odpowiadała co najwyżej 1,4% produkcji przemysłu Unii i że przekazane liczby, nawet jeśli wskazywały na pewien trend pozytywny, nie mogły zaprzeczyć analizie szkody wyrządzonej wszystkim producentom Unii.

190 Rada wskazuje na okoliczność, że kontrolę wrywkową można przeprowadzić, tylko jeśli przedsiębiorstwa decydujące się na współdziałanie są na tyle liczne, że nie jest możliwe przeprowadzenie dochodzenia u każdego z nich. W każdym wypadku przedsiębiorstwa współpracujące były dla przemysłu Unii reprezentatywne.

- 191 W świetle powyższego należy ustalić, czy jak utrzymują skarżące, Komisja w istocie przeprowadziła ocenę wystąpienia szkody w oparciu o nieobiektywne dowody, ze względu na to, że wykluczyła z przemysłu Unii producenta fińskiego, który przedstawił dane korzystne.
- 192 W tym względzie skarżące przedłożyły pismo wystosowane w dniu 18 marca 2010 r., w którym Komisja wezwała spornego producenta fińskiego do przedstawienia uwag i na które producent ten odpowiedział pismem z dnia 30 kwietnia 2010 r. – z którego wynika, że nie poniósł szkody. Skarżące podnoszą na tej podstawie, że w toku dochodzenia Komisja nie mogła bez racjonalnego uzasadnienia pominąć współpracy tego producenta.
- 193 Należy wskazać, że w sprawach antydumpingowych Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach (ww. w pkt 184 wyrok EFMA przeciwko Radzie, pkt 71).
- 194 Jak wskazują skarżące, w motywie 10 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wspomniano, że „[o]dpowiedzi na kwestionariusze i inne uwagi otrzymano od dwóch grup chińskich producentów eksportujących, skarżącego stowarzyszenia [CEPIFINE], czterech skarżących producentów unijnych i jednego dodatkowego producenta unijnego, 16 niepowiązanych importerów i przedsiębiorców handlowych, 17 użytkowników, trzech stowarzyszeń poligraficznych i producentów papieru oraz od jednego producenta w USA, które zamierza się wykorzystać w charakterze państwa analogicznego”.
- 195 Tymczasem z motywu 29 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, że jedynie czterech producentów Unii zgłosiło się w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia.
- 196 Z motywu 90 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[w] niniejszym dochodzeniu przemysł unijny został zdefiniowany na poziomie producentów unijnych, których produkcja stanowi całość produkcji unijnej [...], niezależnie od tego, czy popierają oni skargę i czy współpracowali podczas dochodzenia”.
- 197 Z motywu 77 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, że „[p]odczas [dochodzenia] produkt podobny był wytwarzany przez 14 znanych i kilku innych bardzo drobnych producentów w Unii” i że „[s]zacuje się, że dane przekazane przez CEPIFINE obejmują 98% produkcji producentów unijnych”.
- 198 Ze względu na powyższe sytuacja producenta fińskiego została uwzględniona w zakresie wskaźników makroekonomicznych, ponieważ dane przekazane przez CEPIFINE reprezentowały 98% produkcji producentów eksportujących Unii.
- 199 Niemniej jednak w odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych, które mogą zostać poddane ocenie jedynie na podstawie danych przekazanych przez poszczególnych przedsiębiorców, należy stwierdzić, że sporny producent fiński nie udzielił odpowiedzi w terminach wyznaczonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia.
- 200 Okoliczność, że producent fiński nie odpowiedział, nie mogła więc stanowić pominięcia popełnionego w ramach konkretnego badania opartego na obiektywnych dowodach oceny wystąpienia szkody.
- 201 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 202 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że instytucje nie spełniły wymogów w zakresie uzasadnienia wynikających z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 203 Rada uważa, że skarżące nie przedstawiły żadnego rozstrzygającego dowodu na okoliczność braku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia.

204 Mając na względzie przeprowadzone już badanie pierwszego elementu pierwszej części zarzutu, należy uznać, że postanowienia tak art. 296 TFUE, jak i art. 41 karty praw podstawowych również nie zostały naruszone.

205 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.

206 W konsekwencji należy oddalić część pierwszą rozpatrywanego zarzutu.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zasad zarzucanej oceny mikroekonomicznych wskaźników szkody w oparciu o czterech unijnych producentów reprezentatywnych

207 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że Rada określiła przemysł Unii jako składający się z 14 członków CEPIFINE, podczas gdy w ramach dochodzenia analiza Komisji w zakresie określonych wskaźników szkody została ograniczona do oceny sytuacji czterech producentów reprezentatywnych.

208 Skarżące podnoszą, że określone wskaźniki szkody, to jest wskaźniki mikroekonomiczne, dotyczą ograniczonej liczby producentów – to znaczy czterech podmiotów, które wniosły skargę do Komisji i spornego producenta fińskiego – którzy jako jedyni odpowiedzieli na kwestionariusz.

209 Według skarżących metodologia ta wytworzyła fałszywy obraz szkody, nieodpowiadający ani sytuacji podgrupy producentów, ani sytuacji 14 członków CEPIFINE. Komisja nie powinna bowiem z jednej strony, przeprowadzać oceny wystąpienia szkody poniesionej przez przemysł Unii w zakresie pewnych wskaźników, a z drugiej ograniczyć się do oceny wystąpienia szkody poniesionej przez reprezentatywną część producentów w zakresie innych wskaźników.

210 Skarżące uważają, że kryteria zastosowane przez Komisję w celu klasyfikacji wskaźników szkody do kategorii makroekonomicznych i mikroekonomicznych nie są logiczne. Dodatkowo podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie nie podaje w tym względzie żadnej racji ani żadnego wyjaśnienia.

211 Rada twierdzi, że przemysł Unii został zdefiniowany jako całość producentów Unii reprezentujących całość produkcji Unii, do której należy 14 członków CEPIFINE.

212 Rada podnosi, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zabrania analizowania różnych wskaźników szkody w odniesieniu do różnych podgrup producentów Unii.

213 Rada uważa, że analiza spełniała kryteria określone w art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego w zakresie tak mikroekonomicznych, jak i makroekonomicznych wskaźników szkody.

214 Rada ocenia, że rozróżnienie na makroekonomiczne i mikroekonomiczne kryteria szkody jest logiczne i opiera się na względach praktycznych, a zwłaszcza zależy od dostępności danych.

215 Należy zaznaczyć, że w ramach niniejszego zarzutu skarżące nie kwestionują adekwatności czynników i wskaźników gospodarczych, które zostały uwzględnione przez instytucje w ocenie wystąpienia szkody poniesionej przez przemysł Unii, ani ich analizy dokonanej przez Komisję, wynikającej z motywów 90 i 91 zaskarżonego rozporządzenia.

216 Należy przypomnieć, że skarżące kwestionują klasyfikację wskaźników i metodologię zastosowaną przez Komisję.

217 Artykuł 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego przewiduje:

„Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki”.

218 W odniesieniu do czynników makroekonomicznych z motywu 90 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „Komisja ma w zwyczaju [jest zwykłą praktyką Komisji, by] dokonywać oceny wskaźników makroekonomicznych umożliwiających określenie szkody poniesionej na poziomie przemysłu unijnego jako całości [...], [a] przemysł unijny [jest] zdefiniowany na poziomie producentów unijnych, których produkcja stanowi całość produkcji unijnej [...], niezależnie od tego, czy [...] współpracowali podczas dochodzenia”.

219 W tym względzie z motywu 89 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wynika, że „[d]ane makroekonomiczne (produkcja, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost i wielkość marginesów dumpingu) oceniono na poziomie całej produkcji unijnej na podstawie informacji dostarczonych przez CEPIFINE”.

220 W odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych z motywu 91 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[w]skaźniki mikroekonomiczne analizowane są na poziomie reprezentatywnych producentów unijnych, niezależnie od tego, czy popierają oni wniosek [skargę]”.

221 Z motywu 90 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wynika w tym zakresie, że „[a]nalizę danych mikroekonomicznych przeprowadzono na poziomie producentów unijnych (średnie ceny jednostkowe, zatrudnienie, wynagrodzenia, wydajność, zapasy, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału) na podstawie pochodzących od nich informacji, które zostały należycie zweryfikowane”.

222 Należy przypomnieć, że w sprawach antydumpingowych Rada i Komisja polegają na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach (zob. pkt 193 powyżej).

223 Z powyższego wynika, że zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Komisja przeprowadziła analizę różnych kryteriów w odniesieniu do przemysłu Unii w zakresie wskaźników makroekonomicznych, a w odniesieniu do poszczególnych przedsiębiorstw – w zakresie wskaźników mikroekonomicznych.

224 Wskaźniki makroekonomiczne oceniono bowiem na podstawie informacji przekazanych przez CEPIFINE, które to stowarzyszenie obejmuje 98% produkcji producentów Unii.

225 Co więcej, wskaźniki mikroekonomiczne zależne od dostępności informacji przekazanych przez poszczególnych przedsiębiorców oceniono na podstawie danych przekazanych przez czterech producentów, którzy wnieśli skargę do Komisji, z wyłączeniem spornego producenta fińskiego, który nie wypowiedział się w wyznaczonych terminach.

- 226 Z rozporządzenia podstawowego nie wynika dla instytucji Unii, działających w ramach swobodnej oceny, żaden obowiązek w zakresie klasyfikacji kryteriów makroekonomicznych i mikroekonomicznych, czy też zakaz ustanawiania podgrup producentów, o ile Komisja prowadzi badanie obiektywne oparte na dowodach, które same są obiektywne – a takie badanie przeprowadzono w sprawie.
- 227 Należy zatem stwierdzić, że na poparcie elementu zarzutu skarżące nie przedstawiają żadnego dowodu, który mógłby wykazać, że klasyfikacja wskaźników szkody i metodologia Komisji nie umożliwiły przeprowadzenia konkretnego badania opartego na obiektywnych dowodach.
- 228 W związku z tym element zarzutu należy oddalić.
- 229 W drugiej kolejności skarżące podnoszą, że Komisja powinna była przeprowadzić kontrolę wyrywkową.
- 230 Z motywu 30 rozporządzenia podstawowego wynika, że „[w] przypadkach występowania dużej liczby stron i [lub] transakcji istotne jest zapewnienie możliwości kontroli wyrywkowej w celu terminowego zakończenia postępowania [dochodzeń]”.
- 231 Jednakże jak wskazuje Rada, Komisja nie była w niniejszej sprawie zobowiązana do odwołania się do metody kontroli wyrywkowej (zob. pkt 190 powyżej).
- 232 Z punktu widzenia przysługującego instytucjom Unii szerokiego zakresu swobodnego uznania, usankcjonowanego w orzecznictwie, Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, ze względu na to, że tylko czterech reprezentatywnych producentów udzieliło informacji w dochodzeniu.
- 233 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 234 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że skarżące powołują się jedynie na okoliczność, iż zaskarżone rozporządzenie dotknięte jest wadą braku należytego uzasadnienia, nie przedstawiając jednak żadnego dowodu dla scharakteryzowania wskazywanego naruszenia art. 296 TFUE.
- 235 Zatem ten element zarzutu należy oddalić.
- 236 W związku z tym trzeba oddalić jego drugą część.
- 237 W konsekwencji należy oddalić zarzut piąty w całości.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

- 238 W pierwszej kolejności skarżące zwracają uwagę Sądu, że „bardzo późno w toku postępowania zapoznały się [one] ze stosowaną przez Komisję metodologią prowadzącą do docelowej marży zysku w wysokości 8%”.
- 239 Z motywu 156 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[j]edna grupa chińskich producentów eksportujących zwróciła się z wnioskiem o dalsze szczegóły dotyczące metody zastosowanej do obliczenia docelowej wartości zysku w wysokości 8%, wykorzystanego do obliczenia ceny niewyrządzającej szkody [odnosząc się] do skargi, w której sugerowana docelowa wartość zysku była niższa”.
- 240 Zakładając, że jest to argument, skarżące nie wykazują, że to zarzucane Komisji opóźnienie przeszkodziło im w skutecznym zaprezentowaniu ich punktu widzenia i że naruszyło ich prawo do obrony.

- 241 W związku z tym w zakresie, w jakim skarżące pragną w istocie powołać się na naruszenie prawa do obrony, należy oddalić ten element zarzutu.
- 242 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, ponieważ ustaliła docelową wartość zysku na 8%.
- 243 Należy przypomnieć, że art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, iż „termin »szkoda« oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu”.
- 244 Artykuł 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego stanowi, że „[k]wota cła antydumpingowego nie przekracza stwierdzonego marginesu dumpingu, ale powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego”.
- 245 Z brzmienia tych przepisów wynika, że marża zysku, jaką Rada powinna przyjąć w celu obliczenia ceny docelowej usuwającej przedmiotową szkodę, powinna być ograniczona do marży zysku, której w normalnych warunkach konkurencji i w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych przemysł Unii mógłby racjonalnie oczekiwać. Przyznanie przemysłowi Unii marży zysku, której nie mógłby on oczekiwać w sytuacji braku dumpingu, byłoby niezgodne z art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (ww. w pkt 184 wyrok EFMA przeciwko Radzie, pkt 60).
- 246 Skarżące podnoszą, że docelowy zysk został obliczony na podstawie wartości uznanej za adekwatną stopę zwrotu z (zainwestowanego) kapitału dla przemysłu papierniczego Unii, a nie na podstawie marginesu rzeczywiście osiągalnego w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych, którego to marginesu przemysł Unii mógłby racjonalnie oczekiwać w normalnych warunkach konkurencji.
- 247 Kwestia nie dotyczyła tego, czy docelowy margines w wysokości 8% jest dostatecznie wysoki, by pokryć dokonane inwestycje i podjęte ryzyka, lecz tego, czy owa marża zysku jest osiągalna w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych. Należy rozumieć, że argument ten wskazuje na oczywisty błąd w ocenie popełniony przy obliczaniu marży zysku.
- 248 Rada twierdzi, że zachodzi związek między adekwatną stopą zwrotu z kapitału w danym przemyśle a zyskami, które można osiągnąć w normalnych i niezakłóconych warunkach rynkowych, ponieważ w kapitałochłonnych sektorach przemysłu, wymagających wysokich inwestycji początkowych, inwestuje się tylko w przypadku, gdy można oczekiwać dostatecznie wysokiego zwrotu.
- 249 Jak wynika to z utrwalonego orzecznictwa, w ocenie złożonej sytuacji gospodarczej Radzie przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania przy ustalaniu właściwej marży zysku. Sąd Unii powinien zatem ograniczyć kontrolę do weryfikacji przestrzegania zasad postępowania, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych przyjętych na potrzeby kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz braku nadużycia władzy (ww. w pkt 184 wyrok EFMA przeciwko Radzie, pkt 57; ww. w pkt 183 wyrok Ferchimex przeciwko Radzie, pkt 67).
- 250 Wobec powyższego należy zbadać, czy obliczając marżę zysku, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie.
- 251 Należy przypomnieć, że to na skarżących ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, iż Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w rozumieniu orzecznictwa (zob. pkt 185 powyżej).
- 252 Motyw 158 zaskarżonego rozporządzenia brzmi:

„Należałoby wyjaśnić, że docelowa wysokość zysku wskazana w skardze została zbadana w oparciu o odpowiedzi udzielone na pytania zawarte w kwestionariuszu i wyniki wizyt weryfikacyjnych na terenie przedsiębiorstw reprezentatywnych producentów unijnych. Pod uwagę wzięto bardziej

szczegółowo koszt inwestycji w urządzenia. Uznano, że wysokość docelowego zysku ustalona na podstawie tego ostatniego powinna odzwierciedlać konieczność poniesienia wysokich kosztów wstępnych inwestycji oraz ryzyko związane z tego rodzaju kapitałochłonnym przemysłem w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych lub przywozu subsydiowanego. W związku z tym docelowy zysk w wysokości 8% uznaje się za poziom, który przemysł może osiągnąć w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych. Jak stwierdzono w motywie 86, aby zapewnić spójność podejścia do obliczania dumpingu, podcięcia cenowego i zaniżania cen oraz z powodów wymienionych w motywach 68–71, skorygowano obliczenie poziomu usuwającego szkodę, aby wykluczyć sprzedaż eksportową przedsiębiorstwa w ramach grupy jednego ze współpracujących chińskich producentów eksportujących”.

- 253 Należy stwierdzić, że skarżące sprzeciwiają się jedynie temu, iż przy ustalaniu marży zysku Komisja uwzględniła dokonane inwestycje i poniesione ryzyka.
- 254 Należy wskazać, że w przypadku gdy instytucje korzystają z zakresu swobodnego uznania przyznanego im w rozporządzeniu podstawowym, nie są one zobowiązane do udzielania uprzednio szczegółowych wyjaśnień co do kryteriów, które zamierzają zastosować w danej sytuacji, nawet wówczas gdy ustanawiają nowe rozwiązania o zasadniczym znaczeniu (zob. wyrok Sądu z dnia 17 lipca 1998 r. w sprawie T-118/96 Thai Bicycle przeciwko Radzie, Rec. s. II-32991, pkt 68; zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 250/85 Brother Industries przeciwko Radzie, Rec. s. 5683, pkt 28, 29; ww. w pkt 96 wyrok Nakajima przeciwko Radzie, pkt 118).
- 255 W rozpatrywanym przypadku należy wskazać, że Komisja uwzględniła szereg kryteriów, takich jak odpowiedzi na kwestionariusz, koszt inwestycji, podjęte ryzyko, okoliczność, że przemysł jest kapitałochłonny oraz wyłączenie sprzedaży eksportowej współpracujących producentów eksportujących.
- 256 Jak wskazuje Rada, skarżące „nie twierdzą [...], że którykolwiek z tych czynników jest wadliwy lub niewiarygodny”.
- 257 Należy stwierdzić, że skarżące nie kwestionują tezy Rady, zgodnie z którą „z całą pewnością zachodzi związek między adekwatnym zwrotem z kapitału w danym przemyśle a zyskami, jakie można osiągnąć w normalnych i niezakłóconych warunkach rynkowych”.
- 258 Argumentują jednak, że „celem nałożenia ceł antydumpingowych nie jest ponowne ustanowienie ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym, lecz jej ponowne ustanowienie na poziomie, jaki zostałby osiągnięty w sytuacji braku przywozu po cenach dumpingowych”.
- 259 Na poparcie swej argumentacji skarżące odsyłają do załącznika A.28 do skargi, którym jest nota Komisji datowana na 29 marca 2001 r., zawierająca dokument „Subject: Profitability in the absence of injurious dumping” („Temat: Zysk w przypadku braku szkodliwego dumpingu”), w którym wyłożono metodologię Komisji zastosowaną do ustalenia docelowej marży zysku w wysokości 8%.
- 260 Nic nie pozwala wnosić, że Komisja dążyła do nałożenia ceł antydumpingowych w celu ponownego ustanowienia ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym.
- 261 Skarżące podnoszą, że w pkt 356 wniesionej do Komisji skargi antysubsydynnej CEPIFINE stwierdza, iż w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych wytwórcy europejscy należący do stowarzyszenia mogliby oczekiwać zysku w wysokości 5%.
- 262 Ze tej skargi do Komisji także jednak nie wynika, że Komisja nałożyła cła antydumpingowe w celu ponownego ustanowienia ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym.

- 263 W zakresie swego swobodnego uznania instytucje Unii uznały, że wartość marży zysku w wysokości 8% mogłaby zostać osiągnięta w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych.
- 264 Zatem należy orzec, że Komisja w sposób jasny ustaliła, iż docelowy zysk w wysokości 8% został uznany za poziom, który przemysł mógłby osiągnąć w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych (zob. pkt 252 powyżej).
- 265 W każdym wypadku trzeba stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do odesłania do dowodów znajdujących się w aktach sprawy administracyjnej i nie przedstawiły żadnego dowodu charakteryzującego jakikolwiek błąd w ocenie dokonanej przez instytucje Unii, polegający na nałożeniu ceł antydumpingowych wyłącznie w celu ponownego ustanowienia ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym.
- 266 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 267 W trzeciej kolejności na poparcie swej argumentacji skarżące podnoszą, że w 2005 r., to znaczy przed okresem objętym dochodzeniem, średnia marża zysku podmiotów, które wniosły skargę do Komisji, wynosiła 2%, a w 2009 r., czyli w okresie objętym dochodzeniem, marża zastosowana do celów ustalenia docelowego zysku wynosiła 2,88%.
- 268 Rada argumentuje, że instytucje Unii nie mogły oprzeć się na zyskach osiągniętych przez przemysł Unii w badanym okresie, ponieważ sektor ten wykazywał wtedy nadzwyczajne straty za sprawą problemów strukturalnych. Z akt sprawy wynika, że skarżące nie zakwestionowały tych tez.
- 269 Motyw 116 zaskarżonego rozporządzenia stanowi:
- „W latach 2006–2008 reprezentatywni producenci unijni ponieśli straty, a sytuacja finansowa zmieniła się na lepsze dopiero w 2009 r., kiedy światowa cena pulpy, będącej głównym surowcem, wyjątkowo uległa znacznemu spadkowi w wyniku pogorszenia koniunktury gospodarczej. Spadek cen pulpy (–19%) uznano za nienaturalnie wysoki spadek, który przyczynił się bezpośrednio do poprawy sytuacji finansowej w [okresie objętym dochodzeniem]. Należy zauważyć, że od [okresu objętego dochodzeniem] ceny pulpy powróciły do poziomów sprzed [tego okresu]”.
- 270 Motyw 128 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych głosi:
- „Z dochodzenia wynika jednak, że przemysł unijny ponosił straty w okresie badanym, zwłaszcza w 2008 r., pomimo restrukturyzacji, ponieważ [...] przemysł unijny wciąż nie był w stanie podnieść cen do poziomów przewyższających koszty. Taka sytuacja była spowodowana głównie presją cenową wynikającą z przywozu po cenach dumpingowych podcinającego ceny przemysłu unijnego”.
- 271 Z motywu 117 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wynika, iż „stwierdzono tymczasowo, że wzrost taniego przywozu po cenach dumpingowych z [Chin] miał istotny negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przemysłu unijnego”.
- 272 Wobec powyższego należy uznać, że średnia wartość marży zysku podmiotów, które wniosły skargę do Komisji, w 2005 r., na którą powołują się skarżące, sama w sobie nie wystarczy do stwierdzenia, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy ustalaniu docelowej marży zysku w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych przed okresem objętym dochodzeniem (zob. podobnie ww. w pkt 184 wyrok EFMA przeciwko Radzie, pkt 89).
- 273 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 274 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 3, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

- 275 Na wstępie należy wskazać, że skarżące nie kwestionują, iż cienki papier powlekany używany przez arkuszowe maszyny drukarskie nie może być stosowany zamiennie ze zwojami do pras zwojowych.
- 276 Należy także wskazać, że skarżące nie kwestionują, iż zwoje stosowane w prasach zwojowych nie mogą być stosowane zamiennie ze zwojami do arkuszowych maszyn drukarskich.
- 277 Niekwestionowane przez skarżące jest także to, że zwoje do pras zwojowych mogą być stosowane w arkuszowych maszynach drukarskich wyposażonych w technologię CutStar.
- 278 Skarżące kwestionują definicję produktu objętego postępowaniem z tego względu, że instytucje wykluczyły z niej zwoje do pras zwojowych i orzekły, że nie mogą one być stosowane zamiennie ze zwojami przeznaczonymi do cięcia.
- 279 Rada twierdzi, że zwoje do pras zwojowych należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem, ponieważ różne typy papieru charakteryzują się różnymi cechami fizycznymi.
- 280 Rada argumentuje, że różne typy papieru nie mogą być stosowane zamiennie i że instytucje Unii zdefiniowały produkt objęty postępowaniem jako papier do maszyn arkuszowych – zarówno arkusze papieru, jak i zwoje, które mogą być stosowane w maszynach CutStar.
- 281 Zatem aby scharakteryzować zamiennność produktów, należy zbadać, czy zwoje do pras zwojowych mogą być stosowane w arkuszowych maszynach drukarskich wyposażonych w technologię CutStar i czy zwoje do arkuszowych maszyn drukarskich mogą być stosowane w prasach zwojowych.
- 282 Z motywu 16 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że skarżące argumentowały, iż nie ma „istotnej różnicy dotyczącej podstawowych cech charakterystycznych pomiędzy cienkim papierem powlekanym w arkuszach i w zwojach nadających się do stosowania w arkuszowych maszynach drukarskich [...] a cienkim papierem powlekanym w zwojach nadających się do stosowania w prasach zwojowych”.
- 283 Skarżące twierdzą w tym zakresie, iż w załączniku do skargi przedstawiają „rozstrzygające dowody, z których wynika, że w prasach wyposażonych w system CutStar można stosować dwa typy zwojów”.
- 284 Zgodnie z motywem 15 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych:
- „Cienki papier powlekany jest to papier i tektura wysokiej jakości, zwykle stosowane do drukowania materiałów do czytania, takich jak czasopisma, katalogi, sprawozdania roczne, roczniki. Produkt objęty postępowaniem obejmuje zarówno arkusze, jak i zwoje nadające się do stosowania w arkuszowych maszynach drukarskich (»maszyny typu CutStar«). Zwoje nadające się do stosowania w arkuszowych prasach drukarskich (»zwoje przeznaczone do cięcia«) zaprojektowano w taki sposób, aby przed drukowaniem można je było kroić na części, dlatego też uważa się, że mogą one zastępować arkusze i bezpośrednio z nimi konkurują”.
- 285 Motyw 16 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych zaznacza, że zwoje stosowane w prasach zwojowych, wyłączone z zakresu produktu objętego postępowaniem, są „zazwyczaj bezpośrednio podawane w maszynach drukarskich i nie są uprzednio cięte”.
- 286 Należy natomiast stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do postawienia tezy, iż definiując produkt objęty postępowaniem, instytucje Unii popełniły oczywisty błąd w ocenie, na poparcie swojej argumentacji nie przedstawiając jednak żadnych dowodów.

- 287 Skarżące nie przedstawiają bowiem żadnego dowodu wykazującego, że cienki papier powlekany w zwojach może być stosowany w prasach zwojowych, z punktu widzenia swych cech fizycznych lub technicznych, takich jak odporność na skubanie, czy też zamienności z ekonomicznego punktu widzenia.
- 288 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem produkt objęty dochodzeniem antydumpingowym definiuje się w celu sporządzenia listy produktów, które, o ile zajądą po temu warunki, zostaną obciążone cłami antydumpingowymi. W tym celu instytucje Unii mogą wziąć pod uwagę kilka czynników, takich jak cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów, ich wykorzystanie, wymiennność, percepcja konsumentów, kanały dystrybucji, proces wytwarzania, koszty produkcji i jakość [wyroki Sądu: z dnia 13 września 2010 r. w sprawie T-314/06 Whirlpool Europe przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-5005, pkt 138; z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-369/08 EWRIA i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-6283, pkt 82; z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-172/09 Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) przeciwko Radzie, pkt 59].
- 289 Zgodnie z motywem 18 zaskarżonego rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych:
- „[W] dochodzeniu potwierdzono [...], że [...] między papierem stosowanym w druku zwojowym a papierem stosowanym w druku arkuszowym istnieją różnice w cechach technicznych i fizycznych, takich jak wilgotność i sztywność. Dochodzenie potwierdziło również, że cechy techniczne wymienione w motywie 16 [...] są właściwe jedynie dla zwojów stosowanych w prasach zwojowych. Z powodu tych różnic papieru stosowanego w druku zwojowym i papieru stosowanego w druku arkuszowym nie można stosować w tych samych rodzajach maszyn drukarskich, a zatem nie można ich stosować zamiennie. Należy zauważyć, że wszystkie strony zgodziły się, że [te dwa] rodzaje papieru są różne jeśli chodzi o odporność na rozdarcie i odporność na rozciąganie”.
- 290 Z motywu 29 zaskarżonego rozporządzenia wynika natomiast, że „[w] motywach 16 i 18 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych określono dodatkowe kryteria, które nie zostały zakwestionowane [...]”.
- 291 Należy dodatkowo wskazać, że jak to wynika z motywu 42 zaskarżonego rozporządzenia, nie otrzymano żadnych uwag odnoszących się do określania produktu podobnego.
- 292 Przepisy rozporządzenia podstawowego dotyczące definicji produktu objętego postępowaniem nie zostały w związku z tym naruszone, a w rezultacie ten element zarzutu należy oddalić.
- 293 W odniesieniu do definicji przemysłu Unii i legitymacji procesowej do występowania w postępowaniu antydumpingowym skarżące podnoszą, że do celów zdefiniowania przemysłu Unii wytwarzającego produkt podobny i oceny wystąpienia szkody poniesionej przez ten przemysł użyto błędnej definicji produktu objętego postępowaniem.
- 294 Z motywu 83 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[w]obec braku dalszych uwag dotyczących produkcji unijnej, motywy 77–79 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych [zostały] potwierdzone”.
- 295 Zgodnie z motywem 79 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych:
- „Jak wspomniano w motywie 17 [...], jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że [cienki papier powlekany do pras zwojowych] powinien być objęty niniejszym dochodzeniem. Na tej podstawie strona stwierdziła, że skarżący przemysł unijny nie miałby wystarczająco mocnych argumentów w niniejszym postępowaniu [nie miał legitymacji procesowej do występowania w tym dochodzeniu]. Na podstawie wniosków wymienionych powyżej w motywach 20 i 22, tj. że cienki papier [powlekany] stosowany w druku zwojowym [do pras zwojowych] i cienki papier [powlekany] stosowany w druku arkuszowym [do maszyn arkuszowych] to dwa różne produkty, stwierdzenie to należało jednak odrzucić”.

- 296 Jak wskazuje Komisja, zarzut zasługiwałby na rozważenie tylko w sytuacji, gdyby definicja produktu objętego postępowaniem była błędna.
- 297 Tymczasem z powyższych ustaleń wynika, że definiując produkt objęty postępowaniem, instytucje Unii nie popełniły oczywistego błędu w ocenie.
- 298 Toteż rozpatrywany element zarzutu jest bezpodstawny.
- 299 Co więcej, należy stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do postawienia tezy, iż instytucje Unii błędnie zastosowały art. 4 ust. 1, art. 3 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, nic jednak nie przedstawiając na poparcie swojej argumentacji.
- 300 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 301 W odniesieniu do naruszenia art. 296 TFUE skarżące podnoszą, że instytucje Unii nie dopełniły obowiązku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ przemilczenie przez te instytucje kwestii wymienności dwóch spornych produktów, gdy są one stosowane w maszynach wyposażonych w urządzenia CutStar, uniemożliwiło skarżącym skuteczną obronę przed Sądem ich tezy, że dzięki systemowi CutStar zwoje do pras zwojowych i zwoje przeznaczone do cięcia mogą być stosowane zamiennie, i zakwestionowanie ważnego rozstrzygnięcia, które miało istotny wpływ na legitymację procesową i ocenę wystąpienia szkody, jak również na wynik dochodzenia.
- 302 Należy przypomnieć, że uzasadnienie wymagane przez art. 296 TFUE powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i powinno przedstawiać w sposób zrozumiały i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która jest autorem aktu, w taki sposób, aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami podjęcia środka, a właściwemu sądowi – przeprowadzenie kontroli (zob. wyrok Trybunału z dnia 29 września 2011 r. w sprawie C-521/09 P Elf Aquitaine przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8947, pkt 147 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 303 W tym względzie należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który trzeba odróżnić od kwestii słuszności uzasadnienia, dotyczącej zgodności z prawem spornego aktu co do istoty (zob. ww. w pkt 302 wyrok Elf Aquitaine przeciwko Komisji, pkt 146 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 304 Zatem w kwestii decyzji indywidualnych z utrwalonego orzecznictwa wynika, że celem obowiązku uzasadnienia decyzji indywidualnej jest – oprócz umożliwienia kontroli sądowej – dostarczenie zainteresowanemu danych wystarczających do zweryfikowania, czy decyzja jest ewentualnie obciążona wadą pozwalającą zakwestionować jej ważność (zob. ww. w pkt 302 wyrok Elf Aquitaine przeciwko Komisji, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 305 Za bezzasadny należy uznać element zarzutu odwołujący się do braku uzasadnienia lub niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia ze względu na ewentualne przemilczenie przez instytucje Unii kwestii wymienności spornych produktów.
- 306 Instytucje Unii w istocie bowiem rozpatrzyły okoliczność, że cienki papier powlekany w arkuszach lub w zwojach do maszyn arkuszowych oraz zwoje do pras zwojowych stanowią odrębne grupy produktów i nie mogą być stosowane zamiennie (motyw 17 zaskarżonego rozporządzenia), tak z punktu widzenia cech fizycznych i technicznych, ponieważ motyw 17 zaskarżonego rozporządzenia potwierdza motyw 18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, który z kolei odsyła do motywu 16 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zwłaszcza w zakresie odporności na skubanie i sztywności jako istotnych kryteriów różniących (motywy 16 i 29 zaskarżonego rozporządzenia); jak i z ekonomicznego punktu widzenia, gdyż motyw 17 zaskarżonego rozporządzenia potwierdza motyw 20 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

307 Zatem instytucje Unii nie naruszyły art. 296 TFUE, ponieważ skarżące mogły w sposób jasny zidentyfikować elementy wzięte pod uwagę w zaskarżonym rozporządzeniu na drodze do wniosku o braku wymienności zwojów przeznaczonych do cięcia do maszyn arkuszowych oraz zwojów do pras zwojowych.

308 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.

309 W konsekwencji z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zarzut siódmy.

W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 i 7 rozporządzenia podstawowego

310 Po pierwsze, skarżące argumentują, że w świetle zasady nieprzypisania zaskarżone rozporządzenie nie zostało należycie uzasadnione, ponieważ instytucje Unii nie przytoczyły odpowiedniego wyjaśnienia ani dostatecznego uzasadnienia dotyczącego tego, że ceny niewyrządzające szkody nie przekraczały poziomu koniecznego do usunięcia szkody powodowanej przez przywóz po cenach dumpingowych.

311 Tymczasem należy wskazać, że instytucje Unii uzasadniły w sposób jasny wynik testu nieprzypisania, ponieważ przeprowadziły ocenę wpływu na szkodę innych czynników – takich jak ewolucja konsumpcji na rynku Unii (motywy 137 i 138 zaskarżonego rozporządzenia oraz motywy 118 i 119 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), ceny surowców (motyw 139 zaskarżonego rozporządzenia oraz motywy 120–122 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), wpływ na wywóz produktów przemysłu Unii (motywy 140–142 zaskarżonego rozporządzenia oraz motywy 123 i 124 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), przywóz z innych państw trzecich (motyw 143 zaskarżonego rozporządzenia oraz motywy 125–127 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych), a także nadwyżki mocy produkcyjnych (motywy 144 i 145 zaskarżonego rozporządzenia i motyw 128 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych).

312 Zatem należy stwierdzić, że instytucje Unii jasno uzasadniły to, że inne czynniki nie mogły odpowiadać za szkodę spowodowaną przez przywóz po cenach dumpingowych i że w konsekwencji cena niewyrządzająca szkody została ustalona na poziomie nieprzekraczającym poziomu koniecznego do usunięcia szkody spowodowanej przez przywóz.

313 Skarżące argumentują również, że instytucje Unii nie upewniły się, że szkoda dająca się przypisać czynnikom innym niż dumping nie była brana pod uwagę przy ustalaniu poziomu cła nałożonego wobec ich przywozu, podczas gdy na instytucjach tych ciąży obowiązek wykazania, że przeprowadziły analizę nieprzypisania.

314 Należy stwierdzić, że skarżące odnotowują jedynie, iż poziom nałożonych cel wynosi 20% i że cenę niewyrządzającą szkody, w oparciu o którą została ustalona ta stawka, otrzymano poprzez dodanie marży zysku w wysokości 8% do kosztów produkcji.

315 Jak wskazuje Rada, skarżące nie kwestionują co do zasady podejścia przyjętego przez instytucje Unii w kwestii docelowego zysku, nie kwestionują także tego, że zysk ten został ustalony na poziomie, który przemysł Unii mógłby osiągnąć w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych.

316 Trzeba w tym względzie przypomnieć, że skarżące nie kwestionują wiarygodności tych ustaleń.

317 Należy zatem uznać, że skarżące nie kwestionują poziomu nałożonych cel, ponieważ ograniczają się do przypomnienia sposobu obliczenia marginesu szkody, wspomnianego w motywie 165 zaskarżonego rozporządzenia.

- 318 W każdym wypadku należy przypomnieć, że instytucje Unii, stosownie do art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, poddały ocenie wpływ innych znanych czynników, które mogły spowodować szkodę dla przemysłu Unii, i stwierdziły, że żaden z nich nie mógł przerwać związku przyczynowego między przywozem z Chin po cenach dumpingowych i szkodą poniesioną przez przemysł Unii (motywy 137–145 zaskarżonego rozporządzenia oraz motywy 118–128 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych). Instytucje Unii wypełniły więc warunki niezbędne do podjęcia spornych środków.
- 319 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 320 Po drugie, skarżące utrzymują, że instytucje Unii zbiorczo odrzuciły wszystkie powody wystąpienia szkody, jakie zostały im przedstawione w trakcie dochodzenia, inne niż przywóz po cenach dumpingowych.
- 321 Skarżące ograniczają się w tym względzie do przykładowego podania, że poniesionej szkody nie można w całości przypisać przywozowi pochodzącemu z Chin, gdyż straty udziału w rynku w okresie objętym dochodzeniem wyniosły 5%, a przywóz towarów chińskich wzrósł jedynie o 3%, co oznacza, że inny konkurent zdobył udział w rynku utracony przez przemysł Unii w wysokości 2%. Toteż skarżące nie są jedynymi odpowiedzialnymi za utratę udziału w rynku i wynikającą z tego szkodę.
- 322 Odnośnie do argumentu skarżących należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Rada i Komisja mają obowiązek badania, czy szkoda, którą ustalają, rzeczywiście wynika z przywozu po cenach dumpingowych, i wyłączyć z badania wszelką szkodę wynikającą z innych czynników (wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. s. I-3813, pkt 16; wyrok Sądu z dnia 25 października 2011 r. w sprawie T-190/08 CHEMK i KF przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-7359, pkt 188).
- 323 Należy także przypomnieć, że kwestia, czy czynniki inne niż przywóz po cenach dumpingowych przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł Unii, wymaga dokonania oceny złożonych problemów ekonomicznych, przy której instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, w związku z czym sąd Unii może dokonać kontroli tej oceny tylko w ograniczonym zakresie (ww. w pkt 322 wyrok CHEMK i KF przeciwko Radzie, pkt 189).
- 324 Co więcej, na skarżących ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że badając wystąpienie szkody, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie [zob. ww. w pkt 122 wyrok Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, pkt 119; ww. w pkt 185 wyrok Moser Baer India przeciwko Radzie, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 182 wyrok Since Hardware (Guangzhou) przeciwko Radzie, pkt 137].
- 325 Z orzecznictwa tego należy wywieść, że oceniając wystąpienie szkody, należy wziąć pod uwagę wszelkie warunki powstania tej szkody, w tym związek przyczynowy.
- 326 Tymczasem skarżące ograniczają się do wysunięcia tez, i to podanych tytułem przykładu.
- 327 Należy więc stwierdzić, że na poparcie argumentów skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów, które wykazywałyby, że ustalając związek przyczynowy, instytucje Unii popełniły błąd w ocenie.
- 328 Tytułem uzupełnienia należy wskazać, że jak zaznacza Rada, skarżące nie kwestionują wniosków wywiedzionych z motywów 125–127 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, według których przywóz z innych państw trzecich nie przyczynił się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii.
- 329 Po trzecie, w odniesieniu do pogorszenia się wyników eksportu notowanych przez przemysł Unii skarżące kwestionują twierdzenie instytucji Unii, że pogorszenie to nie stanowi głównej przyczyny szkody poniesionej przez producentów, a w konsekwencji nie przerywa związku przyczynowego.

330 Jak wskazuje Rada, notowane przez przemysł Unii wyniki wywozu złagodziły szkodliwy wpływ przywozu po cenach dumpingowych.

331 Motyw 123 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, potwierdzony w motywie 141 zaskarżonego rozporządzenia, wskazuje w szczególności:

„Ponieważ wywóz odgrywa ważną rolę w utrzymaniu wysokiego wykorzystania mocy produkcyjnych w celu pokrycia wysokich stałych kosztów inwestycji w urządzenia, uznano, że nawet jeżeli wyniki wywozu uległy pogorszeniu, w ujęciu ogólnym miały one pozytywne skutki. W związku z tym uznano, że nawet jeżeli spadek działalności wywozowej mógł przyczynić się do ogólnego pogorszenia sytuacji przemysłu unijnego, to jednak działalność ta złagodziła straty poniesione na rynku unijnym, a zatem jej charakter nie powoduje zerwania związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych z [Chin] a szkodą poniesioną przez przemysł unijny”.

332 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu, który wykazywałby, że ustalając związek przyczynowy, instytucje Unii popełniły oczywisty błąd w ocenie.

333 Biorąc pod uwagę całokształt powyższych rozważań, zarzut ósmy należy oddalić w całości.

334 Z tego wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

335 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę w niniejszym przypadku, należy je obciążyć – poza własnymi kosztami – kosztami poniesionymi przez Radę, CEPIFINE, Sappi Europe, Burgo Group i Lectę, zgodnie z ich żądaniem.

336 Komisja pokrywa własne koszty zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd i Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd** pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej, CEPIFINE AISBL, Sappi Europe SA, Burgo Group SpA i Lecta SA.
- 3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 września 2014 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne	2
1. Prawo WTO	2
2. Prawo Unii Europejskiej	3
Okoliczności powstania sporu	7
1. Dochodzenie	7
2. Zaskarżone rozporządzenie	9
Przebieg postępowania i żądania stron	10
Co do prawa	11
1. W przedmiocie zakresu żądania stwierdzenia nieważności	12
2. W przedmiocie zarzutów odnoszących się do wniosków o przyznanie skarżącym MET	12
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego przez to, że decyzja o nieprzyznaniu skarżącym MET została podjęta ze względu na wiedzę Komisji o wpływie odmowy na określenie marginesu dumpingu skarżących ..	12
W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia istotnego wymogu proceduralnego przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) akapit drugi rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia prawa do obrony	16
W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej opiniowania przez Komitet Doradczy ds. Antydumpingu	16
W przedmiocie części drugiej, dotyczącej naruszenia prawa do obrony	18
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego popełnienia oczywistych błędów w ocenie w zastosowaniu art. 2 ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego oraz braku uzasadnienia	19
Uwagi wstępne	19
W przedmiocie podnoszonego braku uzasadnienia	20
W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej trzeciego kryterium przyznania MET	21
– W przedmiocie praw do użytkowania gruntów	21
– W przedmiocie pożyczek	22
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego prowadzenia dochodzenia w sposób nierzetelny i stronniczy oraz nałożenia nadmiernego ciężaru dowodu	25
W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej zarzucanego Komisji naruszenia zasady dobrej administracji	25

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zarzucanego naruszenia art. 18 ust. 1, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego	26
3. W przedmiocie zarzutów odnoszących się do oceny wystąpienia szkody	27
W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.	27
W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej podnoszonego braku uzasadnienia wyłączenia producenta fińskiego z oceny wystąpienia szkody	28
W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zasad zarzucanej Komisji oceny mikroekonomicznych wskaźników szkody w oparciu o czterech unijnych producentów reprezentatywnych	30
W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 1 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego	32
W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 3, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego	36
W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 2 i 7 rozporządzenia podstawowego	39
W przedmiocie kosztów	41